JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Europene de SF
EUROCON '94

Anul IV Nr. 113
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ȘI FANTASY
16 pagini - 250 lei

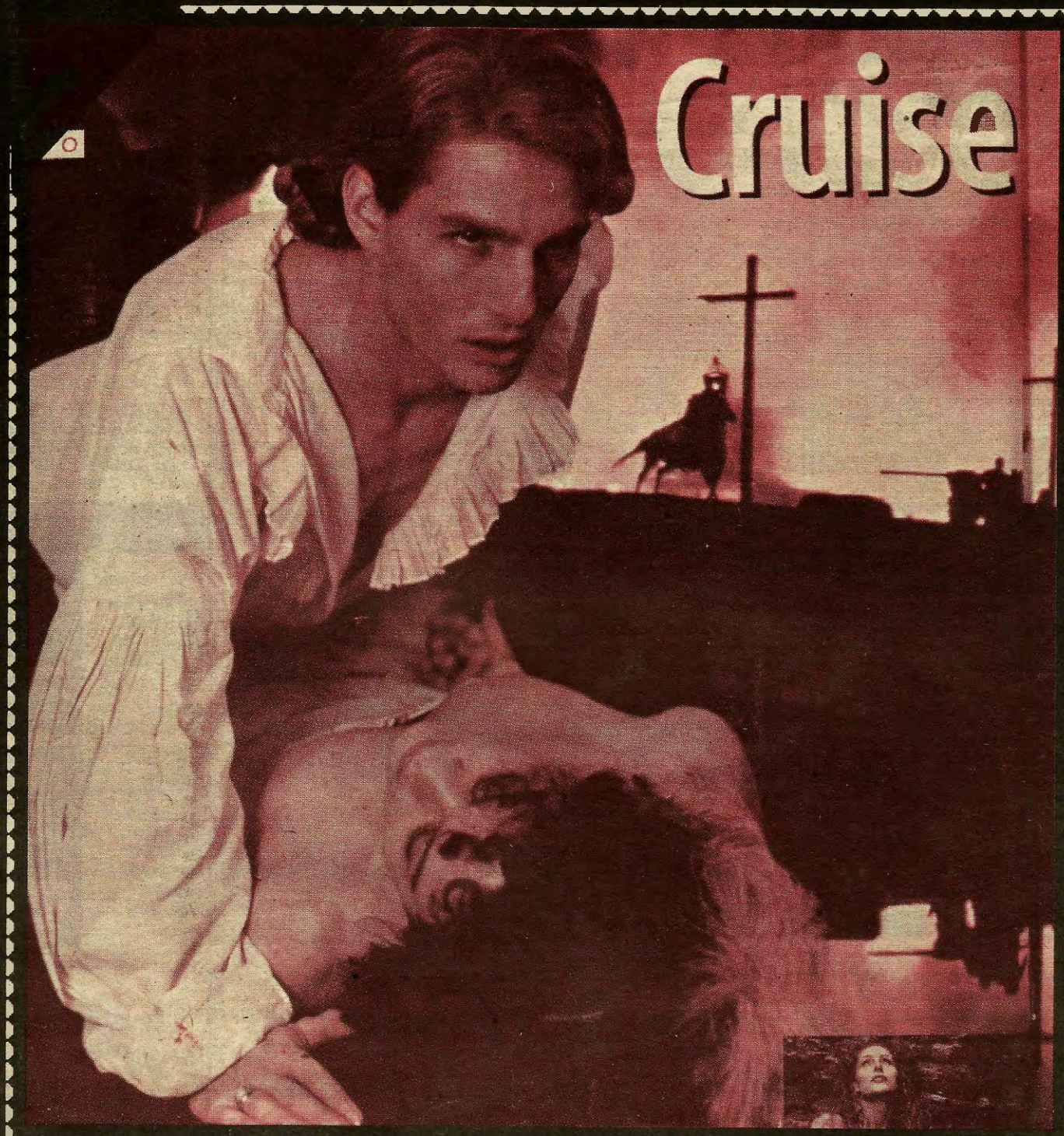

CONCURS

AFSF organizează un concurs de proză SF şi fantasy cu premii în valoare de 100 000 lei.

- premiul I: 60 000 lei
- premiul II: 30 000 lei
- premiul III: 10 000 lei

Lucrările vor fi dactilografiate în două exemplare.

Data limită de primire: 1 aprilie.

Adresa: AFSF, Focşani, bd. Brăilei, nr. 7, bl. 7, sc. 1, ap. 13, cod. 5300, Vrancea.

ANIVERSARE

Pam, pam, pam-pam, pam, pam, pam-pam: lume, lume, soro lume săptămîna asta Pop Cornul nostru S. A. naţional a împuns cel de-al 35-lea anişor. Să ne trăiască şi să înţepe cît mai multe premii în anul pe care tocmai îl ia în coarne şi să penetreze editurile cu cît mai multe romane.

FESTIVALUL QUASAR

În zilele de 14-16 aprilie 1995, la Casa de Cultură Studenţească din Iaşi va avea loc "Festivalul Quasar". La concursul literar primesc lucrări dactilografiate, la două rînduri, în minimum 2 exemplare, semnate în clar, de preferinţă nepublicate, la toate secţiunile (schiţă, povestire, nuvelă, roman, eseu critic) pe adresa Casa de Cultură Studenţească - Iaşi (6600), str. Vasile Conta - nr. 30, tel. 032-14.73.58, fax 032-11.73.40, cu menţiunea "pentru Festivalul Quasar" (Vlad Frînghiu/ Lucian Merişca), pînă la data de 7 aprilie 1995, data poştei. În cadrul festivalului se va organiza o expoziţie-concurs de grafică. Lucrările vor fi aduse personal sau trimise prin reprezentant, în prima zi a manifestării (14 aprilie a.c.) şi vor fi jurizate pe loc.

FESTIVAL

Zilele cenaclului SUFLET - Botoşani vor avea loc în perioada 7-9 aprilie.

Lucrările pentru concursul de literatură se primesc pînă pe 29 martie pe adresa:

Daniel Ciocălău, *str. Octav Bonicescu, nr. 31, bl. A3, ap. 3, 6800, Botoşani*,

Tel.031-52.54.20.

Pentru cei care vor susţine comunicări, organizatorii decontează cheltuielile legate de transport, cazare, masă. Rezumatele conferinţelor sînt aşteptate la redacţia JSF pînă la data de 29 martie. Tematica propusă şi informaţii suplimentare o puteţi afla sunînd la redacţia Jurnalului SF, sau la Daniel Ciocălău. Taxa de participare este de 6000 de lei, taxă în care intră banii de cazare şi masă. Fiecare cenaclu/club ce-şi va anunţa participare va primi în timp util un program detaliat al manifestării.

AMÎNARE

Festivalul "H. Coandă" s-a amînat pentru data de 29 aprilie, de unde deducem că nu doresc o participare prea numeroasă avînd în vedere anunţata seară SF de la Buzău.

FANZIN

A ajuns la redacţie (odată cu Ioan Lungeanu) numărul 7 al fanzinului BRAIN editat de cenaclurile reunite Brain şi BrAnt SF Promotion. Este dedicat artelor vizuale (BD) semnate de Ioan Neagu.

NU UITAŢI!

TOP SF - WORLD-JSF-NEMIRA şi TOP 30 vă aşteaptă propunerile!

În emisiunea din 3 aprilie a.c. pe frecvenţa 68.7 FM STEREO - Radio Tinerama îi veţi putea asculta pe Alin Gălăţescu, realizatorul emisiunii SF-WORLD, şi pe cel mai publicat (în JSF) şi valoros autor al anului '94 MIHAIL GRĂMESCU.

PRIMA SEARĂ SF LA BUZĂU DE DUPĂ '89- Sîmbătă, 25 Martie ac, ora 15.30, la Casa Tineretului.

CONCURS DE BD - 20.000 LEI DUPĂ O POVESTIRE DIN ULTIMUL VOLUM AL LUI OVIDIU BUFNILĂ - MOARTEA PURPURIE.

Ana-Veronica Mircea (Focşani) - Diplomele este una singură, asta e! În ceea ce priveşte premiul tîmp (adică de sub poalele Tîmpei) ia legătura cu braşovenii 068/122573 Călin Giurgiu. Din Brăila: doar diplomă. Cel puţin "Anticipaţia" va continua să apară, se pare că şi "Helionul", dar nu avem informaţii certe. 5-6 sau 11-12 ar fi mult mai nimerite pentru vizită. Cu Nicu vom discuta telefonic.

$ Florin Adrian Roşie (Craiova) - Doreşte să cumpere numerele 110 şi 112 din JSF. Adresa: *str. Brazda lui Novac; bl. F8; sc. 2, ap. 39; Craiova, Dolj.*

$ Gabriel Ioniţă (Plopeni) - Doreşte să cumpere numerele 103, 106, 108-110 din JSF. Adresa: *Plopeni, Aleea Armoniei, nr. 6, bl. C 12, ap. 30, et. 2, sc. B, Prahova, 2079.*

Daniel Rădoi (Huşi) - Extrem de plăcute şi reconfortante scrisorile tale. Rockărismele sînt destul de simpatice, dacă n-ai cădea în boala autopastişării. Îţi sugerez o utilizare mai atentă a exprimării colocviale şi să te apuci de scris. Dacă reuşeşti să-ţi păstrezi jovialitatea şi scriind literatură s-ar putea să ai tu însuţi o surpriză de proporţii. La restul problemelor cred că te lămureşte Q (vezi în josul paginii), eu îţi mai zic numai să telefonezi urgentissimus marţea asta la redacţie *(după 23.00, nu-l banc!)*. Şi să-l trag şi eu un *PS*: al dracu' de tare vreau s-o văd şi eu pe Lady L. *Na!*

Octavian Mogoş (Brăila) - Mulţumim pentru aprecieri. În privinţa desenelor: brăilisme care nu comunică nimic privitorului despre *identitatea autorului.* (Să fie Lulu, să fie Mary, să fie Dali...) Arta nu se face cu linia şi compasul, ingineria, dar nu şi arta! Pentru mine ca grafician nu există decît creatorul al cărui stil nu poate fi confundat cu al altuia. Două personalităţi distincte trebuie să aibă viziuni diferite asupra lumii. Doar nu sîntem roboţi! Fiindcă sînt totuşi speranţe de vindecare vei debuta.

Adresa lui Alain Le Bussy Rue du Cimetiere, 21, 4130 ESNEUX-Belgique (era valabilă în '93 sper să mai fie. Baftă!)

Gabriel Ungureanu (Călimăneşti) - Se pare că ai dreptate. Ce propui?

Dorel Pan (Focşani) - Te rog să ne trimiţi textul dactilografiat întrucît ai un scris ilizibil şi proza este destul de lungă. *(Îţi sugerez şi o modalitate ieftină de a-l dactilografia: treci pe la cenaclul "Noi" din localitate ai cărui membri ţin aproape în totalitate de Liceul de Informatică şi unde e informatică e şi calculator şi unde e calculator este şi imprimantă şi...)*

Adrian Nims (Bucureşti) - Proza dovedeşte unele disponibilităţi artististice, dar suferă de grave disfuncţii stilistice. O carenţă majoră a textului o constituie utilizarea limbajului dialectal cu insuficientă rigoare şi inconsecvenţă, de asemenea ideea e fumată de mult şi nu aduci nimic original. *(Zi şi tu cine mai cumpără azi JSF-ul?)* Aşteptăm alte texte.

Dragoş (Iaşi) - Şi mie mi se pare bizară, da' dacă aşa "a vrut muşchii lu' Maciste" asta e! Aicea e democraţie autentică *(cu oareca limite, cam strîmte ele, da' merge).*

Dan Alexandru Rădulescu (Bucureşti) - Da, ţinînd cont de vîrsta ta (13 ani) merită să "iroseşti" timpul şi hîrtia pe poveşti SF". E adevărat că îţi trebuie multă muncă, dar dacă ai voinţă se rezolvă. SFaturi: scrie mult şi cu simţ autocritic *(în caz că posezi prieteni atinşi de acelaşi morb al SF-ului transformă-i în primii tăi ascultători, vezi ce reacţii au etc.)*; citeşte mult şi nu numai SF *(un scriitor trebuie să posede un vocabular al naibii de extins)* şi *mai scrie ălora de la JSF, uneori, chiar debutează.*

Valentina Robu (Bucureşti) - Dragă Vali, nu prea ştiu cum se împacă marketingul cu gramatica? Poate graba dactilografierii, nebunia creaţiei, fascinaţia muzei (este?). Revenind la texte: poante fumate, lipsite de spontaneitatea de care dai dovadă în scrisoare (dar, totuşi, gramatica!). În ceea ce priveşte blocajul psihologic: nimic nu e mai bun decît scrisul şi o vizită la redacţia JSF într-o miercuri: mai bem o cafea, mai bîrfim... Ce zici?

SFeru (Craiova) - Apoi Dragu' Moşului n-o nimerişi de loc, de astă dată (poată graba, poate noaptea, poate perfectul simplu) oricum văzuşi ca ZaibărConul îl amînară colegutii tăi pentru alte vremuri aşa că nu prea crez că vom da ochii şi cu atît mai puţin să facem un număr special H. Coandă pe care să-l lansăm atunci (asta pe bune şi fără ranchiună), fiindcă din discuţiile amical-telefonice păru că nu-i prea interesa. Oricum mai ţipă-ne cîte-o ţidulă din cînd în cînd prea ne laudă ăştia şi ne-o luăm în cap. Nici un clasament mic, mic pentru viitor?

Dan Gheţu (Buzău) - OK, Boss! Welcome! Din numărul viitor îi dăm drumul. Sălutări de la Liviu, te va suna. Despre King numai de bine.

Bi

MELO-POST RESTANT

Dragoş - alias Tony Iommi from Iaşi: Mulţumesc pentru aprecieri... Încerc să acopăr treptat tot mai multe zone din spaţiul vast al rock-ului (cu creaţii care au legătură cu SF-ul, sau măcar cu fantasy sau horror-ul). Într-un viitor, totuşi încă neprecizat, am să ating şi aria black metal, deşi ştii cum e cu împărţirea trupelor pe stiluri, "n" variante. Dacă îmi poţi preciza mai multe trupe ce ţi se par pe stil, ar fi "good"... Loc pentru texte ale pieselor nu prea e... iar pentru a-ţi trimite, eventual, acasă aşa ceva, nu am găsit nici o adresă pe plic sau scrisoare... Am zărit doar "oraşul" pe ştampila poştală.

Dan Rădoi, only one mutant from Huşi: Mini trilogia ta e cea mai "cool" citită personal anul acesta... Totuşi ţin să-ţi atrag atenţia că "ză end ăv ză muvi!" se scrie cu doi de "i"!? "Fabula" aia meseriabilă "is dedicated to/ someone who's killing you?" pentru a-i parafa pa Metallica... La Paradise Lost s-ar putea să revin cu comentarii după apariţia noului lor album "Draconian Times"

PS: oricum, la fiecare scrisoare a ta "tipul-care-citeşte-scrisorile" devine cam toată redacţia.

PPS: Dan caută numerele JSF (contra cost sau la schimb): 42, 43, 44, 46, 49, 51, 52, 72-73, 75. Are disponibile nr. 60, 61, 62, 69, 77, 83, 102. Adresa: str. Toma Kisakov, nr. 8, Huşi, 6575, Vaslui.

Q

JURNALUL ®

Editat de: INTACT SF

PREMIILE CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993 - PLOIEŞTI CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIŞOARA GEOVALY SRL - BUCUREŞTI (activitate promoţională) CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COLECTIVUL DE REDACŢIE :

Adrian BĂNUŢĂ
(REDACTOR ŞEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuţ BĂNUŢĂ,
Remus CERNEA,
Mihail GRĂMESCU,
Florin Iulian HRIB,
Isabela ION,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU
Don SIMON.
Cătălin TENIŢĂ,
Florin Mircea TUDOR,
(REDACTORI)

ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector l, Bucureşti
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată: *Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ*
Culegere: *Steliana NEGHIRLĂ*
Corectură: *Remus CERNEA*
Montaj offset: *Georgiana DUCMAN*, *Mariana SEBE*, *Silvana GREERE*

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor JURNALUL

Director administrativ: Titus GUVIR
Redactor şef: Marius TUCĂ

Tiparul executat la INTACT

ORIGINILE VAMPIRISMULUI european

Cultura modernă cunoaşte în ultima sută de ani o dezvoltare a unor mituri esenţiale, unul din acestea fiind cel al vampirului. Suprasaturarea pieţii de filme şi romane ai căror eroi sînt urmaşii lui Dracula, au făcut ca marele public să perceapă o imagine falsă asupra acestor „copii ai nopţii". Astăzi cuvîntul „vampir" te face mai degrabă să zîmbeşti sau să rîzi în timp ce în secolele de mult apuse el inspira teroare şi groază.

Foarte multe societăţi din trecut aveau propria lor concepţie despre vampiri.

Dispariţia lor treptată din lanţul de superstiţii ce înconjoară lumea se datorează mai multor factori, dintre care cel mai important este dezvoltarea ştiinţei. Conceptul vampirului se bazează în principal pe două lucruri: credinţa în viaţa de după moarte şi puterea magică a sîngelui.

Semnificaţia mistică a sîngelui a fost cunoscută din cele mai vechi timpuri. Nenumăratele bătălii în care s-au înfruntat oamenii au însemnat tot atîtea vărsări de sînge; pierderea sîngelui era urmată automat de moarte; aşa s-a născut credinţa că sîngele este sinonim cu viaţa, fiind deci ceva tabu. Dacă sîngele era viaţă, atunci absorbţia sa putea „reda" viaţa celui mort. Se puneau astfel bazele vampirismului. Moartea cîştiga întotdeauna pentru că nimeni nu putea s-o evite pe vecie; era produsă de un agresor vizibil (un duşman înarmat) sau de unul nevăzut (ceva supranatural). Conform celor mai multe mitologii, tărîmul morţilor era un loc aparte ce se conducea după propriile sale legi şi unde cei vii nu aveau acces deşi ei erau inexorabil împinşi într-acolo odată cu trecerea anilor. Cu timpul, lumea celor morţi a devenit cu mult superioară numeric celor vii, ducînd astfel la dezvoltarea unui adevărat cult al morţilor-vii. Prin moarte, cei vii treceau într-o altă lume, una a spiritelor mai degrabă decît a trupului, o lume în care „moartea" devenea o nouă formă de „viaţă". Treptat se cristalizează primele elemente ale vampirismului. Credinţa că morţii pot supravieţui prin însuşirea sîngelui celor încă în viaţă, este de fapt o expresie a procesului vampiric. Astfel imaginaţia umană începe să fabuleze pe tema modului de absorbţie a sîngelui de către tot felul de demoni. Unul din ei este şi vampirul, a cărui existenţă a fost detectată în cele mai multe culturi ale lumii.

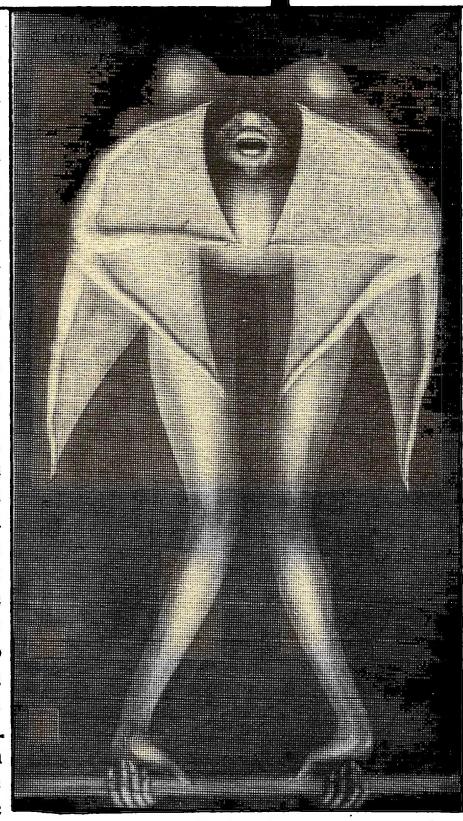

Cum devenea cineva „vampir"? În concepţia medievală şi post renascentistă persoanele puteau deveni morţi-vii prin propriile lor fapte cît şi prin faptele altora; vampirismul putea fi ereditar sau putea fi „căpătat", aşa cum arată Clive Leatherdale în *Dracula: The Novel And The Legend*, Desert Island Books, Brighton, 1993, pg. 26. Victimele unor crime nerăzbunate nu se puteau odihni în linişte pînă ce asasinul nu era pedepsit - tot prin moarte, bineînţeles, de către rudele rămase în viaţă. Blestemele părinţilor, fie ele rostite cu voce tare, fie transmise prin intermediul „ochiului rău", puteau face din copil un vampir, aceeaşi soartă aşteptîndu-l şi pe pruncul nenăscut a cărui mamă uita să-şi pună sare în mîncare în perioada cînd era încă gravidă. În sud-estul Europei, al şaptelea copil era extrem de suspect, la fel şi copiii născuţi morţi sau cei provenind din părinţi nelegitimi. Copiii născuţi cu diformităţi (buză de iepure, gură de lup, sau cu dinţi, automat erau candidaţi pentru vampiri. Unele boli precum epilepsia sau coreea erau considerate semne ale posesiunii demonice din cauza convulsiilor respectivilor bolnavi. Persoanele nebotezate erau excomunicate erau şi ele privite ca suspecte, corpurile lor neputînd fi „primite" de pămînt. La fel şi sinucigaşii, îngropaţi de obicei la răscruci de drumuri, după ce adesea li se înfigea un ţăruş în corp. Persoanele cu părul roşu sau acelea cu o viaţă sexuală eterogenă puteau deveni cu uşurinţă vampiri. Vrăjitoarele care aveau legături cu diavolul dădeau naştere unor vampiri: ceea ce era şi mai grav era faptul că vampirismul era transmisibil, cei care „mureau" ca urmare a unui atac de acest fel deveneau automat morţi-vii. Aşa cum consideră Clive Leatherdale (op. cit., p.30), „vampirii" inactivi în viaţă devin vampiri „activi" în moarte. Cu alte cuvinte, ei nu „mor" niciodată, hrănindu-se cu sîngele celor vii (unele surse indică faptul că vampirii se pot hrăni şi cu mîncare obişnuită, sugînd şi sîngele animalelor, de preferinţă oi şi bovine, în afară de cel uman). În ciuda condiţiei lor „fizice" precare, semenii lui Dracula au o mare putere fizică, putîndu-se deplasa extrem de repede, schimbîndu-şi aspectul de cîte ori doresc, transformîndu-se în lup, stropi fosforescenţi sau ceaţă, lilieci sau şopîrle. Trebuie însă menţionat faptul că asociaţia modernă dintre vampir şi liliac nu are nici un suport în folclorul european, ea datorîndu-se exclusiv literaturii şi filmului. Liliacul-vampir nu aparţine Europei, el fiind descoperit doar în America de Sud prin sec. XVII. Ca orice întrupare a Răului, domeniul de predilecţie al vampirului este noaptea, moment cînd el poate fi revigorat de razele lunii. Soarele îl distruge complet sau îl poate doar lipsi de puterile supranaturale; de obicei se consideră că în timpul zilei vampirul trebuie să-şi păstreze aceeaşi înfăţişare pe care a avut-o la răsăritul soarelui. De altfel, de cele mai multe ori, vampirul „atacă" doar în primele ore ale dimineţii atunci cînd rezistenţa psihologică a victimelor sale este extrem de redusă, putînd fi cu uşurinţă „controlate" pe bază de hipnoză. Atacul avînd loc noaptea, iar victima fiind de cele mai multe ori o femeie, accentuează aspectul sexual al problemei. Spre deosebire de imaginea literară şi cinematografică a vampirului, motivul de bază al atacului acestuia este hrănirea prin intermediul sîngelui, aspectul sexual fiind însă accentuat de regiunile din care acesta este supt - de predilecţie zona gîtului (asociaţie cu muşcăturile sado-sexuale ale iubiţilor).

Care sînt totuşi mijloacele de apărare împotriva vampirilor? Un mort ce se presupune a fi vampir trebuie îngropat mult mai adînc ca de obicei pentru a ieşi cît mai greu la suprafaţă; îngroparea se va face cu faţă în jos pentru ca acesta să nu se îndrepte spre lumea celor vii; mormîntul trebuie acoperit cu pietre pentru a-l împiedica să dea la o parte pămîntul; uneori pe el se presară făină amestecată cu sîngele altui vampir distrus, diferite seminţe şi usturoi, considerîndu-se că demonii nu suportă mirosuri mai puternice decît cele răspîndite de ei înşişi. Vampirul şi mormîntul său sînt stropiţi cu apă sfinţită sau apă sărată de mare, sarea fiind un alt element pur. Se ştie de altfel că vampirii nu pot traversa ape curgătoare decît în momentul fluxului şi refluxului. Pe buzele vampirului se aşează o bucăţică de anafură iar inima îi este străpunsă de un ţăruş sau de o cruce, o singură dată pentru că mai multe lovituri îl pot readuce la viaţă. Ţăruşul trebuie să fie din lemn de plop, arţar, frasin sau stejar. Corpul este decapitat, inima scoasă din piept, fiartă în ulei şi oţet, apoi tăiată în bucăţi. Urmează incinerarea, considerată metoda cea mai sigură de distrugere pentru totdeauna a unui vampir, cu condiţia ca să fie arse toate bucăţile de carne, oasele, paianjenii, viermii sau alte vieţuitoare ce ar încerca să scape din flăcări. Cenuşa trebuie împrăştiată în cele patru vînturi sau aruncată într-o apă curgătoare.

O altă metodă de distrugere a copilului morţii este folosirea unor gloanţe de argint (un metal pur) binecuvîntate de un preot, deşi adesea metoda respectivă este mai des utilizată la anihilarea oamenilor lupi. Totul trebuia făcut în „absenţa" luminii lunii care ar fi putut reînvia mortul-viu.

După ce am menţionat o serie de probleme legate de originea vampirilor, este bine să subliniem faptul că o serie de întrebări au rămas încă fără răspuns pînă astăzi. Este aproape sigur că apariţia multor legende despre vampiri a fost facilitată de problemele „medicale" fără rezolvare în epoca respectivă. Poate cea mai importantă este imposibilitatea determinării cu precizie, în anumite cazuri, a morţii unui anume individ; catalepsia putea fi însoţită de o reducere drastică a funcţiilor diverselor organe, aşa încît chiar şi un doctor al acelor vremi se putea înşela cu uşurinţă; membrele deveneau rigide, pielea era rece; ca să nu mai vorbim de faptul că înmormîntările premature nu erau ceva neobişnuit - persoana respectivă, trezindu-se după un timp din starea în care se afla, încerca prin orice mijloace să iasă la suprafaţă. O mare importanţă o avea şi compoziţia solului în care se afla un anume mormînt, solurile uscate sau îngheţate menţinînd corpul intact o perioadă mai mare de timp. O serie de boli puteau provoca simptome asemănătoare cu cele observate la aşa-zişii vampiri; astfel porfiria ducea la o strălucire fluorescentă a dinţilor, unghiilor şi părului; tuberculoza producea o slăbire accentuată a organismului, holera deshidrata corpul, rabia se manifesta prin spasme, dificultăţi de respiraţie şi o aversiune puternică faţă de apă. Şi la urma urmei, rămîne întrebarea esenţială: erau în realitate vampirii corpuri readuse la viaţă sau erau ei animaţi de Diavol sau de alte fiinţe supranaturale? Poate că nu vom şti niciodată răspunsul - evident din punct de vedere ştiinţific, nu din cel literar pe care îl datorăm maeştrilor literaturii horror.

Florin Mircea TUDOR

ROBERT BLOCH

MORTUL VIU

Grafică-NICOLAE MOLDOVEANU

În fiecare seară la orele şase, Carol îşi scotea ochelarii, deşi gestul nu părea s-o avantajeze în vreun fel. În vechile filme ale lui Cary Grant ce tocmai fuseseră prezentate la televizor, celebrul actor exclama întotdeauna cu un glas în care se deslușea supriză dar şi dorinţă - „Ei bine, dragă, dar eşti minunată fără ochelari!".

Nimeni nu-i spusese aşa ceva lui Carol deşi era cu adevărat destul de drăguţă. Cu părul ei castaniu, pielea albă, trăsături regulate şi ochii de un albastru safir, avea nevoie doar de lentile de contact pentru a arăta desăvîrşit.

Dar de ce să-şi facă griji cînd Cary Grant nu era prin preajma ei?

Amatorii de cărţi rare şi ediţii princeps care călcau pragul anticariatului păreau mai interesaţi în pipăirea pergamentelor decît în mîngîierea unei fiinţe vii.

La căderea nopţii magazinul devenea pustiu; chiar şi proprietarul pleca, lăsînd-o pe Carol să încuie uşile şi să pună în funcţiune alarma. Cu atîtea volume preţioase în jurul ei, nu uita niciodată să-şi facă conştiincioasă datoria!

Sau aproape niciodată.

În această seară, aşezată la birou, tocmai se ruja cînd auzi cu surprindere o serie de paşi traversînd podeaua neacoperită a holului.

Carol se încruntă aducîndu-şi aminte că stinsese luminile. Uitase ea totuşi să încuie uşa de la intrare?

Aşa se părea pentru că paşii se apropiau din ce în ce şi în uşa biroului apăru o siluetă. Carol clipi din ochi la vederea unui corp întunecat cu trăsături neclare, deasupra căruia se zărea un fel de pată albă - fără îndoială capul şi părul respectivei persoane.

În clipa cînd îşi puse ochelarii, silueta neclară se transformă într-un costum negru, iar pata albă deveni faţa unui gentleman în vîrstă. Costumul îi era boţit, faţa îi era ridată dar ţinuta sa distinsă eclipsa toate aceste neajunsuri ale vîrstei. Atunci cînd vorbi, vocea avea o rezonanţă aparte.

– Bună seara. Sînteţi proprietara acestui magazin?

– Îmi pare rău, răspunse Carol. Patronul a plecat deja. Am închis uşa.

– Am observat, încuviinţă din cap străinul. Scuzaţi-mă că vă deranjez la această oră, dar vin de foarte departe şi speram să-l găsesc încă aici.

– Deschidem mîine dimineaţă la orele zece. Îl puteţi găsi atunci - sau îi puteţi lăsa un mesaj...

– E o problemă oarecum urgentă, continuă bătrînul. Mi-a ajuns la urechi un zvon precum că firma dvs. a intrat în posesia unui manuscris ce se credea pierdut în ultimii şaptezeci de ani.

Carol aprobă din cap. E adevărat. Originalul lui Dracula.

– Cunoaşteţi romanul?

– Bineînţeles. L-am citit cu ani în urmă.

Băgîndu-şi mîna în buzunar, străinul scoase o carte de vizită de un tip vechi şi ciudat şi i-o înmînă. Atunci poate că sînteţi familiarizată cu acest nume...

Carol cercetă scrisul. Literele groase erau greu de descifrat şi ea repetă cu voce tare numele înscris pe bucata de carton.

– Abraham Van Helsing?

– Corect. Bătrînul zîmbi.

Carol scuturâ din cap. O clipă. Doar nu vă aşteptaţi să cred că...

– Că sînt tizul străbunicului meu, Profesor doctor Van Helding din Amsterdam? Vă pot asigura că Dracula nu este în întregime o operă de ficţiune. Identitatea unor personaje a fost transformată dar cîteva au apărut sub numele lor adevărat - e cazul ilustrului meu străbun. Acum înţelegeţi de ce mă interesează manuscrisul original? În timp ce vorbea, bătrînul aruncă priviri furişe spre safe-ul aşezat în colţul cel mai îndepărtat al camerei. Sper oare prea mult gîndindu-mă că este încă acolo?

– Îmi pare rău, spuse Carol. Mi-e teamă că a fost vîndut.

– Vîndut?

– Da. A doua zi după ce am dat anunţul respectiv, telefoanele au început deja să sune. N-am mai văzut niciodată aşa ceva; aproape toţi clienţii noştri erau dornici să facă cîte o ofertă. Ultima sumă a fost de-a dreptul fantastică.

– Puteţi să-mi spuneţi cine a cumpărat manuscrisul?

– Un colecţionar particular. Nu-i ştiu numele pentru că şeful nu mi l-a spus. Înţelegerea a fost ca numele cumpărătorului să nu fie făcut public. Bănuiesc că i-a fost frică să nu i-l fure cineva.

Figura bătrînului trăda mînie şi dispreţ. Prudent din partea lui!

Dar la urma urmei toţi au fost precauţi - ascunzînd ceva ce nu aparţine cu adevărat niciunuia din ei. Acel manuscris a fost ascuns în toţi aceşti ani pentru că a fost de fapt furat de la bun început. Furat de la bărbatul căruia autorul i l-a dat drept recunoştinţă pentru faptul că i-a oferit datele fundamentale necesare scrierii sale - străbunicul meu. O fixă pe Carol cu o privire de gheaţă. Cine i l-a adus patronului dumitale?

– Nu mi-a spus nici asta. E foarte secret...

– Vedeţi? Exact aşa cum v-am spus. Trebuia să fi ştiut că n-are nici un drept să-l păstreze. Hoţi - toţi sînt nişte hoţi!

Carol ridică din umeri - Nu ştiam...

– Bineînţeles că nu. Şi nu vă învinovăţesc, scumpa mea domnişoară. Dar poate că-mi veţi fi de un oarecare ajutor. Aţi văzut cumva din întîmplare manuscrisul înainte de a fi vîndut?

– Da.

– Mi-l puteţi descrie?

– Ei bine, pentru început, nu era intitulat *Dracula*. Titlul scris de mînă era *Mortul viu*.

– Ah, da. Bătrînul dădu repede din cap. Trebuie să fi fost cu adevărat originalul. Ce vă mai puteţi aminti despre el?

– Pagina de gardă era scrisă de mîna lui Bram Stoker dar restul manuscrisului era dactilografiat. Modificările făcute de autor şi corecturile autorului erau de mînă - la fel şi renumerotarea paginilor. Aşa cum arăta, se părea că o mulţime de pagini fuseseră omise - aproximativ o sută, după părerea mea. Carol făcu o pauză. Asta-i cam tot ce-mi amintesc.

– E mai mult decît destul. Din descrierea dumitale, nu mai există nici o îndoială - era manuscrisul original. Bătrînul dădu din nou din cap. Sînteţi sigură că lipseau pagini?

– Foarte sigură. Şeful meu a făcut şi nişte completări pe chestia asta. De ce, e aşa de important?

– Foarte. Se pare că Bram Stoker era mai deştept decît cel care i-a pus la dispoziţie datele esenţiale. Deşi romanul publicat se referă într-adevăr la planul Contelui Dracula de a răspîndi vampirismul în Anglia, nu se accentuează îndeajuns motivul. Paginile lipsă relevau adevăratul scop al lui Dracula - răspîndirea vampirismului în întreaga lume. Tot acolo mai erau prezentate dovezile reale ale existenţei lui Dracula, dovezi mult prea convingătoare pentru a putea fi ignorate. Stoker a aşternut pe hîrtie tot ce i-a spus van Helsing, dar după o cugetare mai profundă, nu le-a inclus în varianta finală. Acum pentru că am aflat adevărul, nu va mai fi necesar să-l caut pe noul posesor al manuscrisului.

– Dar vorbiţi ca şi cum totul ar fi adevărat, spuse Carol. Dar e vorba de un simplu roman, nu-i aşa? În care Contele Dracula este ucis la sfîrşit?

– O altă precauţie din partea lui Stoker, continuă bătrînul. A trebuit să inventeze acea scenă a morţii pentru a-şi linişti cititorii. Chiar şi aşa, gîndiţi-vă la influenţa pe care romanul a avut-o asupra milioanelor de oameni care au aflat de existenţa lui Dracula şi de vampirism - gîndiţi-vă la nenumăratele cărţi, piese de teatru şi filme. Şi mulţi dintre ei încă cred... Vocea deveni mai cavernoasă. Ce credeţi că s-ar fi întîmplat dacă Stoker nu ar fi modificat povestirea - dacă ar fi scris-o aşa cum a prezentat-o Abraham Van Helsing? Chiar şi sub formă de roman, acele pagini - acum lipsă - ar fi avertizat lumea în legătură cu pericolele ce o aşteptau dacă planul lui Dracula ar fi fost pus în practică - şi poate că cineva ar fi reuşit cumva să-i dejoace planurile...

Carol aruncă o privire la ceas. Şase jumătate. Îi era foame şi bătrînul o călca pe nervi. Se ridică, încercînd să zîmbească.

– Totul este foarte interesant, declară ea. Dar acum trebuie să închid.

– Aţi foarte drăguţă. Bătrînul zîmbi. Mare păcat că nu mă credeţi întru totul deşi v-am spus numai adevărul. Contele Dracula este la fel de real precum sînt eu.

Carol întinse mîna să-şi ia rujul şi pudriera de pe birou. În oglinda ovală, îşi zări propria reflecţie dar nici urmă de cea a vizitatorului deşi acesta stătea chiar lîngă ea. destul de aproape pentru a-i simţi respiraţia urît mirositoare, pentru a-i vedea albeaţa dinţilor ascuţiţi şi a-i simţi surprinzătoarea forţă a mîinilor care o cuprindeau într-o strînsoare de fier.

În timp ce-i forţa capul pe spate, ochelarii lui Carol căzură zăngănind pe podea. Pentru o clipă, imaginea din oglinda pudrierei, era cu adevărat atrăgătoare. Apoi picăturile de un roşu deschis fură împroşcate în toate părţile şi o acoperiră pentru totdeauna.

Traducere
Florin Mircea Tudor.

VAMPIRII ŞI LITERATURA

Motiv ieşit din comun al literaturii fantastice a ultimelor două secole, vampirii mai bîntuie şi azi imaginaţia autorilor şi cititorilor. Dacă în secolul al XVIII-lea, aceşti morţi ce-şi părăsesc mormîntul pentru a suge sîngele celor vii, mai făceau parte dintre superstiţiile credinţei populare, secolul următor va face din ei unul dintre motivele literare predilecte.

Una din primele opere literare avînd ca temă vampirismul a fost publicată în 1819, de către Polidori. Se intitula simplu, „Vampirul" şi era semnată cu pseudonimul Byron. Autorul ei folosea drept sursă de inspiraţie legendele germanice. Spre deosebire însă de vampirul legendar, prezentat, în genere, drept o fiinţă hibridă, respingătoare şi demnă de dispreţ, vampirul lui Polidori este un personaj tipic romantic, înfăţişat sub chipul deopotrivă înspăimîntător şi fermecător al lui Satan. La vremea apariţiei sale textul a constituit o revelaţie lansînd o adevărată modă.

Unul dintre părinţii romantismului francez, Charles Nodier, interesat şi el de vampiri, a adaptat pentru teatru textul lui Polidori, pentru ca în 1820 să scrie şi o urmare, intitulată „Lord Ruthwen". Doi ani mai tîrziu, publică şi o culegere de povestiri şi legende vampirice, „Infernaliana". Tema va fi apoi reluată de Theofile Gautier (*Moarta îndrăgostită*, 1836), Alexandre Dumas (*O mie şi una de fantome*), Baudelaire (*Metamorfoza vampirului*, 1857). Lautreamont (*Cîntecele lui Maldoror*, 1868) şi Prosper Merimee (*Lokis*, 1869).

Vampirii nu se manifestă numai în Franţa, ci şi pe alte meleaguri. Germanul E.T.A. Hoffman scrie „Vampirul", o povestire plină de scene tulburătoare. Cu „Vij" (1835), Gogol se alătură şi el pasionaţilor de vampirism, povestind înspăimîntătoarea istorie a regelui gnomilor, Vij, care readuce la viaţă o vrăjitoare care a băut sînge. În „Apariţii" (1863), Turgheniev imaginează o stranie creatură, care bîntuie visele naratorului şi-i bea sîngele în fiecare noapte.

Primul roman consacrat vampirilor apare în 1847; „Varney, vampirul" este atribuit lui Thomas Preskett Prest. Deşi relativ slăbuţ din punct de vedere al realizării artistice, el prezintă, mai degrabă, un interes documentar, fiind una din scrierile ce l-au inspirat pe Bram Stoker.

A urmat apoi Paul Feval, care a modernizat tema vampirului, oferindu-i, drept teren de vînătoare, întregul Paris (*Dramele morţii*, 1856); următoarea sa carte cu vampiri a fost o parodie (*Cavalerul întunericului*, 1860) şi, în cele din urmă, o pastişă după Anne Radcliffe (*Oraşul vampir*, 1875).

În 1872, Sheridan Le Fanu publică un scurt roman intitulat „Carmilla". Este o poveste captivantă şi bine construită, ce are drept figură centrală un vampir feminin cu oarecare tendinţe lesbiene. Frapat de frumuseţea acestei povestiri, Roger Vadim o va ecraniza în 1960, cu titlul „Et mourir de plaisir". Carmilla a exercitat o anume influenţă şi asupra creatorului lui Dracula.

urmare în pagina 6

INTERVIU CU UN VAMPIR

Ecranizare a cărţii scrise de Anne Rice în 1976, „Interviu cu un vampir" a constituit, probabil, ultimul mare succes al anului cinematografic 1994. După „Lista lui Schindler" şi „Jurassic Park", ale lui Spielberg, nimic nu mai prevestea apariţia vreunui alt hit pe marele ecran în anul recent încheiat. Cu atît mai mult cu cît „Interviu cu un vampir" părea, încă din faza de producţie, un film cu „probleme". Autoarea romanului, care semnează şi scenariul, se arătase de-a dreptul indignată de alegerea făcută de regizorul Neil Jordan şi producătorul Stephen Wooley pentru rolul Lestat. Anne Rice a protestat în repetate rînduri, considerînd că rolul violentului şi senzualului vampir se potrivea ca nuca în perete cu imaginea perfecţiunii americane pe care o încarna, în ochii publicului de pretutindeni, Tom Cruise. Pentru Lestat, ea ar fi preferat un actor mai viril, ca Rutger Hauer. Iniţial, chiar şi Neil Jordan se gîndise la altcineva, şi anume la Daniel Day Lewis.

Tom Cruise se arătase însă interesat de acest rol. Neil Jordan a riscat şi Anne Rice a fost nevoită să recunoască faptul că se înşelase. Tom Cruise face, în Lestat, unul din rolurile mari ale carierei sale, un rol menit să zguduie sensibilitatea tîmpă a admiratoarelor sale de pînă acum. replica îi este dată de către Brad Pitt, un mare talent în curs de afirmare, care îl întruchipează pe Louis, vampirul care îşi povesteşte viaţa unui reporter (Christian Slater, care l-a înlocuit pe River Phoenix, mort în urma unei supradoze).

De remarcat, prestaţia actoricească teribilă, atît la propriu cît şi la figurat, a lui Kirsten Dunst, interpreta micuţei Claudia. Atît regizorul, cît şi producătorul au căzut de acord asupra faptului că mult din forţa filmului se datorează, fără îndoială, cadrului natural în care au fost filmate majoritatea scenelor, în decoruri autentice, la Paris şi New Orleans. Cît despre partea efectelor speciale, deosebit de reuşite, acestea se datorează unui profesionist format la şcoala lui Douglas Trumbull, Stan Winston, de trei ori premiat cu „Oscar" pentru efectele speciale din „Aliens", „Terminator II", „Jurassic Park". Feţele de o paloare neomenească ale vampirilor au fost machiate de către Michele Burke, care a fost şi ea răsplătită cu două „Oscar"-uri pentru machiajul la „Quest for fire" al lui Jean Jaques Annaud şi „Dracula" al lui Francis Ford Coppola. Nu e deci de mirare că, în primul week-end de difuzare, filmul lui Jordan a adus încasări de circa 40 de milioane de dolari, clasîndu-se al nouălea în topul vînzărilor de bilete, iar după două luni, la sfîrşitul lunii ianuarie, încasările se ridicau la 65 de milioane de dolari. Faţă de aceste cifre, „Frankenstein"-ul produs de Coppola pare un dulce copil, încasările de pînă acum ridicîndu-se la numai 18 milioane. Va fi oare 1995 anul cînd îl vom vedea în fine, pe Tom Cruise primind mult rîvnitul trofeu al Academiei de Film americane, pentru rolul celui mai seducător vampir din istoria filmului?

Horia Nicola URSU

„Vampirii şi literatura"

continuare din pagina 5

In 1897, Abraham Stoker, zis Bram, publică un roman care va face epocă, aducînd în prim plan cîteva din caracteristicile esenţiale ale temei: Dracula. Bram Stoker s-a documentat minuţios, vreme îndelungată, înainte de a da frîu liber prodigioasei sale imaginaţii. El şi-a adus un aport substanţial la întregirea portretului-robot al vampirului „ideal": el a afirmat, pentru întîia oară, se pare, că vampirii se pot transforma, atunci cînd doresc, în lilieci şi, totodată, că oglinzile nu reflectă niciodată imaginea vampirilor.

Stoker a erijat în reguli anumite detalii întîlnite în cursul documentării sale: fascinaţia exercitată de vampir asupra victimelor sale, alergia la usturoi şi intoleranţa absolută la lumina zilei, care îi determină pe vampiri să caute, pînă la căderea nopţii, adăpostul oferit de sicrie, cavouri sau cimitire.

Stoker a reuşit să transforme vampirul într-un mit popular, care încarnează vechiul vis de prelungire a vieţii dincolo de moarte, dar numai cu preţul vieţii altora. Monstru respingător în legendele de odinioară, vampirul devine un seducător cu puteri malefice, înlocuind, în imaginarul contemporan, imaginea diavolului. Începînd cu „Dracula", vampirismul posedă un cod propriu şi toţi autorii care vor aborda de acum înainte această temă, vor trebui să se conformeze şabloanelor trasate de către predecesori.

Un volum gros n-ar fi de ajuns pentru a enumera toate textele ce au drept personaje vampirii. Iată de ce, de acum înainte ne vom opri numai la cele mai reuşite.

Edward Benson (1867-1940) a scris mai multe romane cu vampiri, între care şi celebrul „Camera din turn"(1912). Opt ani mai tîrziu, J.H. Rosny Aîné propune, în „Tînărul vampir", o nouă variantă, cu totul inovatoare, a temei: o tînără englezoaică, considerată a fi moartă, se menţine în mod misterios în viaţă, în timp ce întregul ei anturaj este decimat. Pentru prima oară, vampirul este studiat cu o scrupulozitate de om de ştiinţă, aşa cum l-ar examina un cercetător în laboratorul său.

Richard Matheson, care în „Rochia de mătase albă" (1951) lasă vampirismul doar să se subînţeleagă, recidivează, în 1954, cu „Sînt o legendă", imaginînd o situaţie extremă: vampirii au exterminat toţi oamenii,

cu excepţia unui singur supravieţuitor, care-şi petrece nopţile apărîndu-se, pînă în ziua cînd îşi dă seama că nu mai este decît o legendă şi, deci, va trebui să dispară.

În 1971, scriitorul german Raymond Rudorff prezintă "Arhivele lui Dracula" ca pe un document autentic ce istoriseşte aventurile faimosului vampir, petrecute înaintea celor descrise în romanul lui Bram Stoker. Tot lui îi va aduce un omagiu şi Stephen King, cu „Salem's lot" (1975). O poveste de dragoste, plină de romantism şi disperare, este „Vampirii din Alfama" de Pierre Kast, care îşi plasează acţiunea în Lisabona secolului XVIII.

Există, desigur şi texte care exploatează filonul comic al temei, pe urmele lui Paul Feval. Este cazul romanului „Paris Vampire" (1974) de Claude Klotz, în care un vampir din estul Europei, persecutat politic în ţara sa, cere azil politic în Franţa şi îşi caută de lucru la Paris. În „Pedigree-ul vampirului", apărut în 1977, Pierre Gripari ne invită la o promenadă literară prin galeria vampirilor lumii: pornind de la o solidă documentare, el scrie o serie de pastişe ale unor legende indiene, greceşti, chinezeşti, ale unor texte religioase, ale unor povestiri de Perrault, Swift şi Victor Hugo. Nimeni n-ar fi crezut că odată cu apropierea secolului XXI, tema vampirului va mai fi căutată. Anne Rice a dovedit contrariul, publicîndu-şi, începînd cu 1976, cronicile vampirice: „Interviu cu un vampir", „Lestat, vampirul" şi „Regina blestemaţilor". Acestea constituie o încercare reuşită de actualizare, de reîntinerire a temei, dovedind o bună cunoaştere a mitologiilor celtice şi egiptene.

Scriitor preocupat, cu predilecţie, de literatura SF, Fred Saberhagen a scris cîteva romane fantastice. Dintre acestea, „Un vechi prieten de familie" (1979) îl reînvie pe Dracula în secolul XX, pentru a veni în ajutorul familiei Harker. Suzy McKee Chamas descrie în „Un vampir ca oricare altul" (1980), drama fiarei ce se hrăneşte cu sînge omenesc, atunci cînd inima-i este străpunsă de fiorul iubirii pentru una din victimele sale. În fine, în 1984, scriitorul elveţian de limbă germană Adolf Muschg publică un roman foarte original, „Lumina şi cheia": în zilele noastre, un vampir s-a instalat, ca psihoterapeut, la Amsterdam, iar clientela sa este compusă, în principal, din soţii de medici.

Vampirismul, este fără îndoială, tema cea mai bogată din istoria fantasticului. Forţa sa vine, cu siguranţă, din rădăcinile avute în credinţele populare, din bogăţia textelor ce reunesc aspecte din cele mai diferite: groază, seducţie, cruzime şi violenţă.

Horia Nicola URSU

BOOKSHOP

Ultimile noutăţi Horror în America

THE EARLY FEARS (Primele frisoane) de Robert Bloch, Fedogan&Bremer, Minneapolis, Minnesota, 1994, 514 pg. hardcover.

Robert Bloch (1917-1994) este unul din marii maeştrii ai horror-ului modern. Începută în 1935 sub influenţa lui Howard P. Lovecraft, creaţia sa literară îşi găseşte rapid propria direcţie spre horror-ul psihologic, spre sf, spre scenarii de radio şi cinema. Culegerea de faţă cuprinde toate povestirile publicate în primele sale două culegeri, *The Opener of the Way (1947)* şi *Pleasant Dreams (1960)*, la care se mai adaugă trei povestiri scrise în 1991 şi publicate în Weird Tales. Cu totul sînt treizeci şi nouă de povestiri şi o introducere în care autorul se referă la primele sale creaţii văzute prin prisma anului 1993 *(The View From 1993)*. Povestirile sînt de o mare varietate tematică, de la cunoscuta *Yours Truly, Jack The Ripper*, publicată în 1943 în Weird Tales şi apoi dramatizată pentru emisiunea The Kate Smith Hour la CBS, la *The Eyes of the Mummy (1938)*, de la *The Hungry House (1951) la That Hell-Bound Train (1958)*, cîştigătoare a premiului Hugo în 1959 pentru cea mai bună povestire SF, deşi de fapt ea poate fi mai degrabă încadrată în genul fantasy. O foarte cuprinzătoare culegere ce ne permite urmărirea evoluţiei în timp a creatorului lui *Norman Bates*.

TALES OF THE LOVECRAFT MYTHOS (Povestiri în maniera lui Lovecraft), editor Robert M. Price&Bremer, Minneapolis, Minnesota, 1992, 327 pg. hardcover.

Robert M. Price, cunoscut exeget al lui Lovecraft, a selectat pentru această antologie douăzeci de povestiri scrise între 1927-1966 şi publicate în cunoscutele pulp magazines ale epocii. Volumul beneficiază de o prefaţă a lui Robert Bloch şi de o pertinentă introducere în care Robert M. Price discută influenţa lui Lovecraft asupra urmaşilor săi într-ale horror-ului. Printre autorii antologaţi se întîlnesc nume mai mult sau mai puţin cunoscute fanilor români ai genului: Robert Bloch *(Fane of the Black Pharaoh)*, Robert E. Howard, creatorul lui Conan, *(The Thing on the Roof; The Fire of Asshurbanipal)*, August Derleth, prietenul şi editorul lui Lovecraft *(The Thing That Walked on The Wind; Ithaqua)*, Clark Ashton Smith *(The Seven Geases)*, Henry Kuttner (*The Invaders; Bells of Horror)*, Bertram Russell *(The Scourge of B'Moth)*, Donald A. Wollheim, editorul de la Ace şi DAW Books *(The Horror Out of Lovecraft)*, Fritz Leiber *(To Arkham and The Stars)*. O antologie de excepţie pentru cei ce îndrăgesc „Miturile Cthulhu".

Florin Mircea TUDOR

ANNE RICE

Întoarcerea lui Lestat, VAMPIRUL

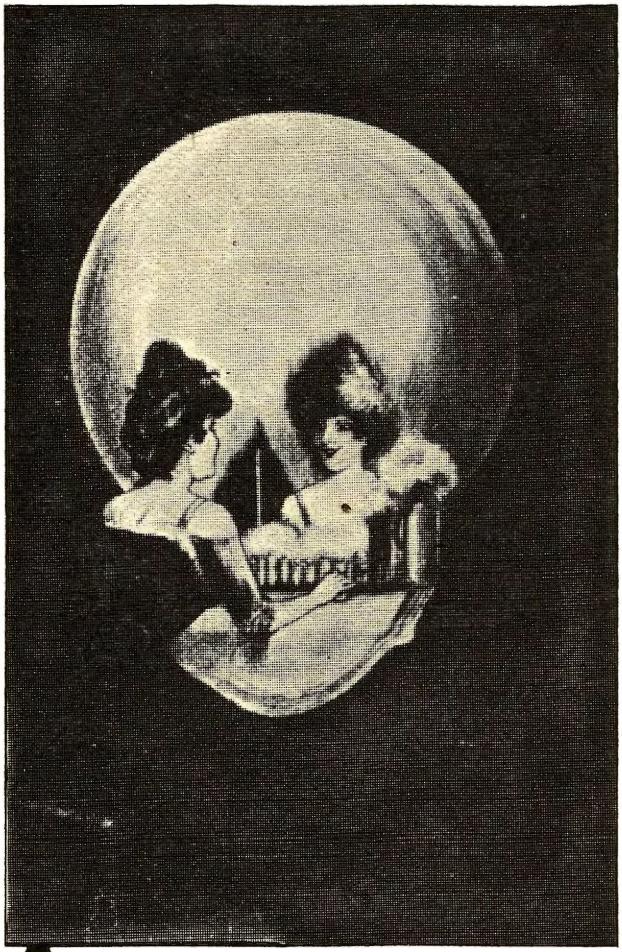

Într-o sîmbătă seară, în centrul oraşului, secolul XX, 1984. Sînt Lestat, vampirul. Sînt nemuritor. Sau ceva pe-aproape. Lumina soarelui sau căldura degajată de un foc intens m-ar putea, probabil, distruge, dar nu sînt sigur nici măcar de asta.

Am un metru şi optzeci de centimetri înălţime, o statură ieşită din comun în urmă cu două secole, cînd eram un simplu muritor. Nu e rău nici pentru zilele noastre. Coama mea deasă, blondă şi cîrlionţată, îmi cade pînă pe umeri, părînd aproape albă la lumina artificială. Am ochii cenuşii, care absorb nuanţele albastre sau violet ale suprafeţelor ce mă înconjoară. Am nasul destul de scurt şi subţire; gura îmi e bine desenată, dar e puţin prea mare pentru faţă mea. Poate exprima, după caz, un rictus plin de răutate sau un zîmbet extrem de generos, dar e veşnic senzuală. La drept vorbind, emoţiile şi atitudinile mele se reflectă în întreaga mimică, deoarece am o figură mereu în mişcare.

Natura mea vampirică se vădeşte în pielea de un alb excesiv, care reflectă lumina. Pentru a mă expune oricărui tip de obiectiv fotografic, trebuie să mă machiez.

Atunci cînd sînt însetat de sînge, sînt ceva de speriat: pielea îmi devine pergamentoasă, iar venele-mi ies în relief, ca nişte şerpi încolăciţi în jurul oaselor. Dar asta nu mi s-a mai întîmplat de mult. Singurul indiciu neomenesc permanent sînt unghiile mele. Precum cele ale tuturor vampirilor, ele par a fi de sticlă. Unii observă doar asta, scăpînd din vedere restul.

În prezent sînt ceea ce în America se numeşte un superstar al muzicii rock.

Albumul meu de debut s-a vîndut în patru milioane de exemplare. Sînt celebru în întreaga lume.

Sînt, de asemenea, autorul unei biografii care a fost lansată în librării săptămîna trecută.

Am scris această carte în engleză, limba pe care am învăţat-o pentru prima dată în urmă cu două veacuri, de la marinarii care coborau cu vasele lor pe Mississippi, pînă la New Orleans. Mai tîrziu, m-am perfecţionat, citind marii maeştrii ai literaturii engleze, de la Shakespeare la H. Rider Haggard, trecînd prin Mark Twain. Mi-am cizelat cultura cu ajutorul romanelor poliţiste de la începutul secolului XX. Aventurile lui Sam Spade, istorisite de Dashiell Hammett, au fost ultimile mele lecturi, înainte de a mă cufunda, la propriu şi la figurat, într-un refugiu subteran clandestin.

Era la New Orleans, în 1929.

Limbajul meu derivă din argoul marinăresc al secolului XIX şi din vorbirea lui Sam Spade; adăugaţi, la toate acestea, accentul meu franţuzesc! Deci, dacă stilul meu literar are să vă pară, uneori, incoerent, dacă mi se va întîmpla să încurc epocile, fiţi indulgenţi!

Mi-am părăsit refugiul subpămîntean anul trecut.

Două lucruri m-au determinat să o fac.

Mai întîi, informaţiile pe care mi le dădeau vocile amplificate a căror cacofonie începuse deja să tulbure eterul în epoca adormirii mele.

Vorbesc, desigur, de glasurile transmise prin radio, de fonografe, şi, mai tîrziu, de televiziune.

Ori, atunci cînd un vampir se retrage în vizuină, cum spunem noi, cînd încetează să îşi astîmpere setea de sînge şi se mulţumeşte să zacă sub pămînt, el devine curînd prea slab pentru a reînvia, căzînd într-o stare onirică.

În această stare, am absorbit lenes aceste voci, îmbrăcîndu-le în imagini ce se năşteau în mine, aşa cum face un muritor de rînd în timpul somnului.

Dar, la un anumit moment al jumătăţii de veac ce s-a scurs, am început să-mi „amintesc" de ceea ce ascultam, să urmăresc emisiunile de varietăţi, să ascult buletinele de ştiri, cuvintele şi ritmurile cîntecelor la modă.

Astfel, treptat, am început să întrevăd amploarea transformărilor pe care le suferise lumea. Am început să pîndesc anumite informaţii specifice, referitoare la războaie şi invenţii, la noile feluri de a vorbi.

Atunci mi-am recăpătat conştiinţa de sine. Mi-am dat seama că nu mai visam. Mă gîndeam la cele auzite. Zăceam în ţărînă şi eram însetat de sînge. Am început să cred că toate vechile-mi răni se cicatrizaseră. Poate că-mi recăpătasem puterile. Poate că acestea erau chiar mai mari decît ar fi fost dacă nu aş fi fost rănit. Voiam să mă conving de asta.

Nu-mi mai doream decît un singur lucru: să beau sîngele unui om.

Cel de-al doilea motiv al trezirii mele, de fapt, motivul decisiv, a fost apariţia bruscă, foarte aproape de mine, a unui grup de tineri cîntăreţi de rock ce-şi spuneau „Satan iese-n oraş".

S-au instalat la cîteva case distanţă de locul unde mă odihneam, sub propria-mi locuinţă, nu departe de cimitirul Lafayette, şi-au început să-şi repete muzica într-un pod, în cursul anului 1984.

Auzeam gemetele chitărilor lor electrice, cu accente de frenezie. Valorau cu mult mai mult decît ceea ce auzeam la radio. Bateria nu altera linia melodică ci, dimpotrivă, o ameliora, iar orga electronică suna ca un clavecin.

Şi, captînd gîndurile acestor muzicieni, am aflat cum arătau, ce vedeau atunci cînd se priveau unii pe alţii sau cînd se contemplau în

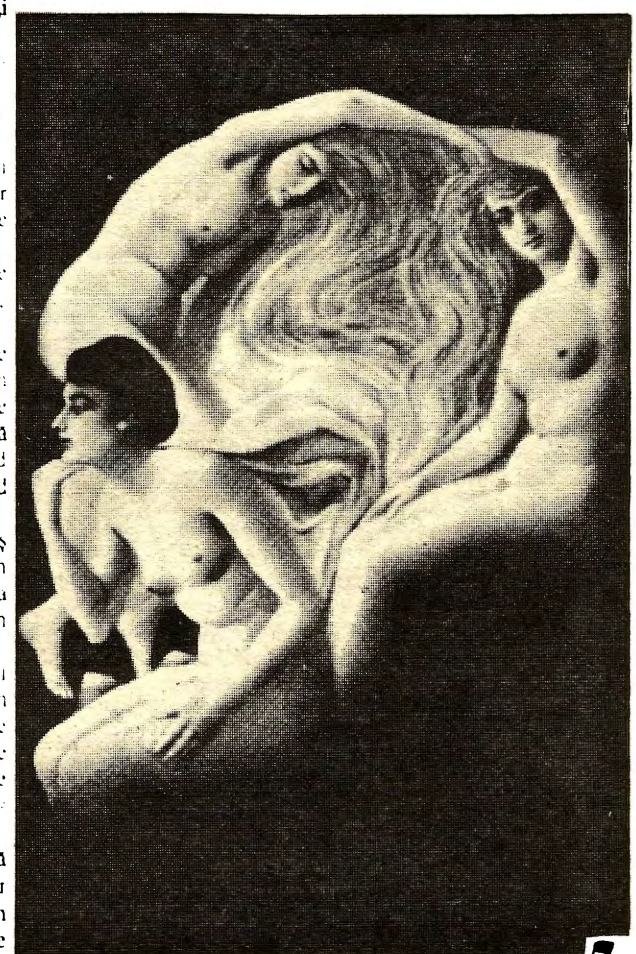

oglindă. Erau supli, musculoşi şi frumoşi, oarecum androgini, dar în mod agreabil, ba chiar puţin sălbatici în gesturi şi în ţinută: doi băieţi şi o fată.

Zgomotele produse de ei acopereau majoritatea vocilor amplificate ce mă înconjurau, dar îmi era totuna.

Simţeam nevoia să ies din pămînt şi să mă alătur grupului „Satan iese-n oraş". Aveam poftă să cînt şi să dansez.

La început, era doar o poftă negîndită. Un fel de elan brusc, îndeajuns de puternic pentru a mă împinge afară din ascunzătoarea mea.

Lumea muzicii rock mă încîntă, la fel şi modul în care cîntăreţii evocau Binele sau Răul, proclamîndu-se îngeri sau demoni, în aclamaţiile celorlalţi muritori. Uneori păreau întrupări ale dementei pure. Cu toate acestea, complexitatea execuţiei era, tehnic vorbind, uimitoare. Oamenii nu mai cunoscuseră niciodată un astfel de amestec de barbarie şi inteligenţă, îmi spuneam eu.

Evident, eculubraţiile lor nu erau decît metafore. Nu credeau nici în îngeri şi nici în demoni, dar se prefăceau de minune. La drept vorbind, doar actorii bătrînei Commedia dell Arte mai fuseseră odinioară, atît de scandaloşi, de inventivi şi obraznici.

Cu toate acestea, excesele acestor tineri erau cu totul noi: brutalitatea, insolenţa, dar şi felul în care erau primiţi cu braţele deschise de către public, de la cei mai bogaţi pînă la cei mai săraci.

Muzica rock avea ceva vampiric. Probabil li se părea supranaturală chiar şi celor care nu credeau în aşa ceva. Modul în care muzica electrizantă prelungea la nesfîrşit o notă, acumulînd armoniile pînă cînd dizolva totul în sunete, permitea o exprimare elocventă a terorii. Era ceva nemaiauzit.

Da, doream să mă apropii de ei. Să-i fac, poate, pe cei din grupul „Satan iese-n oraş" să devină celebri. Eram gata să reapar.

Mi-a trebuit o săptămînă ca să ajung din nou la suprafaţă. Apoi am început să-mi croiesc drum în sus, unde puteam să găsesc şobolani. De aici, nu mi-a fost greu să trec la feline şi, mai tîrziu, la inevitabila victimă umană, deşi a trebuit să aştept îndelung acel soi aparte de care aveam nevoie: un om care ucisese deja alţi muritori, şi nu avea deloc remuşcări.

În cele din urmă am găsit unul, trecînd agale pe lîngă gardul casei mele; era tînăr, în ciuda bărbii încărunţite, şi asasinase pe cineva, într-un colţ de lume. Un adevărat ucigaş. Ah, gustul neasemuit al luptei corp la corp, al primului sînge omenesc!

Nu mi-a fost greu să fur cîteva zdrenţe de prin vecini. Apoi am recuperat o parte din aurul şi bijuteriile ce le ascunsesem în cimitirul Lafayette.

Bineînţeles, uneori mi-a fost frică. Emanaţiile produselor chimice şi mirosul de benzină mă scîrbeau. Bîzîitul aerului condiţionat şi alteori uruitul strident al avioanelor cu reacţie ce brăzdau cerul îmi răneau urechile.

Trei nopţi mai tîrziu, bîntuiam prin New Orleans călare pe un Harley Davidson, căutînd alţi ucigaşi, pentru a mă hrăni. Eram îmbrăcat somptuos, în piele neagră, cu hainele uneia din victimile mele şi purtam în buzunar un minuscul walkman Sony, care-mi picura în auz, în goana mea nebună, „Arta fugii" a lui Bach.

Redevenisem Lestat vampirul, pregătit să trec din nou la acţiune pe vechiul meu teritoriu de vînătoare, oraşul New Orleans.

Puterile mi se triplaseră. Eram capabil să sar, din stradă, direct pe acoperişul unei clădiri cu trei etaje. Puteam smulge, cu mîinile goale, gratiile unei ferestre. Eram în stare să îndoi în două o monedă, cu un singur deget. Dacă doream, puteam auzi glasurile şi gîndurile unor oameni aflaţi la o distanţă de mai mulţi kilometri.

Încă de la sfîrşitul primei săptămîni, mi-am angajat o tînără avocată, avînd biroul într-unul din zgîrie-norii de sticlă şi oţel din centru oraşului. Ea m-a ajutat să-mi procur un certificat de naştere legal, un permis de conducere, pe scurt, o nouă identitate. O bună parte a averii mele se afla în drum spre New Orleans, dezgropată din seifurile Băncii Rotschild şi din conturile codate ale nemuritoarei Bank of London.

Iată ce-mi era dat să văd, străbătînd străzile din New Orleans, în 1984:

Lumea industrială, întunecată şi sinistră, în care adormisem, sfîrşise prin a se consuma; vechea pudibonderie, conformismul burghez nu mai înlănţuiau spiritele americanilor.

Oamenii redeveniseră aventuroşi şi senzuali, precum odinioară, înaintea revoluţiilor burgheze din secolul al XVIII-lea. Îşi regăsiseră chiar şi înfăţişarea din acele vremuri.

Bărbaţii nu mai purtau uniforme tip Sam Slade: cămăşi, cravate, costume cenuşii şi pălării asortate. După pofta inimii, se întoarseră la catifea, mătase, la culorile vii. Nu mai erau obligaţi să se radă în cap precum legionarii romani: îşi purtau părul cît de lung doreau.

Iar femeile...ah! femeile erau divine, la fel de goale în căldura primăverii precum fuseseră , probabil, în vremea faraonilor egipteni, purtînd fuste minuscule sau rochii vaporoase; alteori, îmbrăcau pantaloni şi cămăşi bărbăteşti ce li se lipeau de trupurile cu forme sinuoase, ca o a doua piele. Îşi pictau feţele şi se împodobeau cu aur şi argint chiar şi atunci cînd se duceau pînă în colţ, la băcănie, sau ieşeau în lume fără vreun ornament şi cu feţele proaspăt spălate. Nu avea absolut nici o importanţă! Îşi coafau părul precum Maria Antoaneta sau şi-l tundeau scurt, lăsîndu-l liber.

Poate pentru prima oară în cursul Istoriei, erau la fel de puternice şi de interesante ca şi bărbaţii.

Iar aceştia erau americanii din clasa de mijloc. Nu doar cei bogaţi, care au ştiut întotdeauna cum să dobîndească o anume androginie, o anumită bucurie de a trăi, cea pe care revoluţionarii burghezi o numeau decadenţă.

Senzualitatea aristocraţilor de odinioară era acum apanajul tuturor. Ea îşi avea originea în promisiunile revoluţiei claselor mijlocii, fiecare cetăţean avînd dreptul la iubire, la lux şi rafinament.

Mizeria şi gunoaiele care, din vremuri imemoriale, se etalau pretutindeni în marile oraşe ale lumii, aproape dispăruseră.

Nu se mai vedeau emigranţi căzînd, morţi de foame, pe alei. Nu mai zăream cocioabele în care oamenii se înghesuiau să doarmă cîte opt-zece într-o încăpere. Nimeni nu-şi mai arunca murdăria-n şanţuri. Legiunile de infirmi, de cerşetori, de orfani, de bolnavi incurabili fuseseră decimate în asemenea măsură încît nu-şi mai făceau simţită prezenţa pe străzile imaculate.

Dar toate acestea constituiau doar partea vizibilă a aisbergului. Eram de-a dreptul şocat de transformările mai profunde care propulsau impresionantul curent al progresului.

Timpul, de pildă, suferise o transformare ce părea a ţine de-a dreptul de magie.

Vechiul nu mai era, în mod necesar, înlocuit de ceva nou. Dimpotrivă, engleza ce se vorbea în jurul meu era ceea ce fusese folosită şi în secolul XIX. Vechile expresii la modă erau şi acum utilizate. Cu toate acestea, toată lumea avea pe buze un nou jargon fascinant: „Ţi-ai sărit de pe fix!", „Asta-i de-a dreptul freudian!" sau „Nu sînt pe fază!".

În lumea artelor şi spectacolelor, erau „reciclate" creaţiile secolelor trecute. Muzicienii cîntau Mozart, dar şi jazz sau rock; oamenii vizionau azi o piesă de Shakespeare, iar mîine ultimul film francez. În magazine imense puteau fi cumpărate casete cu madrigaluri medievale pe

care, apoi, le puteai asculta în liniște, gonind cu o sută optzeci la oră pe autostradă. În librării, poeții Renașterii se alăturau romanelor lui Dickens sau Ernest Hemingway, în timp ce manualele de educație sexuală împărțeau vitrina cu Cartea Egipteană a Morților.

Uneori, aveam impresia că bogăția și curățenia care mă înconjurau nu erau decît o halucinație. Aveam senzația că înnebunesc.

Întîrziam în fața vitrinelor, prostit, contemplînd ordinatoare sau telefoane, în culori pure, asemeni scoicilor exotice. Limuzine gigantice, argintii, umpleau străzile strîmte ale vechiului Cartier Franțuzesc, precum niște indestructibili monștri martiri. Turnuri strălucitoare împungeau cerul nocturn, ca niște obeliscuri egiptene, pe deasupra vechilor clădiri pipernicite de cărămidă de pe Canal Street. Nenumărate emisiuni de televiziune își revărsau valurile neîntrerupte de imagini în fiecare cameră de hotel a cărei atmosferă era împrospătată de bîzîitul permanent al aerului condiționat.

Și totuși, nu era o succesiune de halucinații. Veacul acesta moștenise planeta, punîndu-și amprenta în toate domeniile.

Un loc însemnat în acest miracol neașteptat era ocupat de curioasa inocență a acestor oameni, în pofida libertății și abundenței în care trăiau. Dumnezeul creștin era tot atît de mort precum fusese în secolul al XVIII-lea, dar nici o altă mitologie nu-i uzurpase locul rămas gol.

Ba dimpotrivă, chiar și oamenii cei mai simpli ai timpurilor moderne păreau animați de o viguroasă morală profană, mai puternică decît orice credință religioasă. Intelectualii erau cei care purtau stindardul, dar indivizi obișnuiți din toate colțurile țării erau pasionați, preocupați, de „pace", de „dezmoșteniții soartei", de „destinul planetei", de parcă ar fi căzut pradă vreunui elan mistic.

Plănuiseră ca pînă la sfîrșitul secolului, să elimine foametea. Voiau să distrugă, cu orice preț, bolile. Executarea criminalilor condamnați și avorturile erau subiectul unor dispute vehemente. Luptau împotriva unor amenințări ca „poluarea" și „holocaustul nuclear", cu încrîncenarea cu care, altădată, strămoșii lor combătuseră vrăjitoria și ereziile.

Cît despre sexualitate, aceasta nu mai era prada superstițiilor și a fricii. Ultimile ei conotații religioase fuseseră smulse. Iată ce de oamenii se plimbau pe străzi, pe jumătate goi, sărutîndu-se și îmbrățișîndu-se în mijlocul drumului. Vorbeau acum de etică, de responsabilități, de frumusețea corpului uman. Procrearea și bolile venerice erau, în egală măsură, ținute în frîu.

În lumina ca de miere a unei camere largi de hotel, am urmărit pe micul ecran un film numit „Apocalypse Now", istorisind lupta seculară a lumii occidentale împotriva Răului. „Trebuie să domesticim groaza și frica de moarte", declară comandantul nebun din Cambodgia, iar occidentalul îi răspunde, ca întotdeauna: „Nu!".

Nu. Groaza și frica de moarte nu vor putea fi niciodată măsurate. Ele nu au, cu adevărat, o valoare anume. Răul în stare pură nu-și află locul în această lume.

Ceea ce înseamnă, nu-i așa?, că nici eu nu am ce căuta aici.

Poate doar în arta care repudiază Răul: benzile desenate cu vampiri, romanele de groază, povestirile gotice; sau în răcnetele vedetelor de rock, cîntînd bătăliile pe care fiecare, în sinea sa, le poartă împotriva Răului.

Ar fi fost, cred, de ajuns, pentru a trimite din nou în țărînă un monstru al Lumii Vechi, acest uimitor decalaj față de grandioasa ordine a Firii; de ajuns, pentru a-l face să se prăbușească sub povara lacrimilor. De ajuns, dacă mă gîndesc mai bine, pentru a-l transforma în cîntăreț de rock...

Dar unde erau ceilalți monștri ai Lumii Vechi? Cum își continuau existența ceilalți vampiri, într-un univers în care fiecare deces era înregistrat de colosale memorii electronice, în care fiecare cadavru era dus deîndată în criptele frigorifice de la morgă? Cu siguranță, ca niște gîngănii scîrboase, se ascundeau în umbră, așa cum făcuseră dintotdeauna, în ciuda tiradelor lor filozofice și a reuniunilor sabatice.

Pe cinstea mea, atunci cînd îmi voi fi unit glasul cu cel al micului grup „Satan iese-n oraș", *îi voi scoate pe toți la lumină!*

Mi-am continuat educația. Am pălăvrăgit cu muritorii în stațiile de autobuz, pe la benzinării și în baruri elegante. Am citit felurite cărți. M-am îmbrăcat în cele mai șic magazine: cămăși albe cu guler rusesc, veste safari kaki, somptuoase blazere din catifea gri și eșarfe de cașmir. Mi-am pudrat fața, pentru a nu fi remarcat la lumina neoanelor.

Învățam. Mă îndrăgostisem.

Aveam o singură problemă: mi-a fost greu să găsesc ucigași. În această lume stăpînită de abundență și inocență, de bunătate și veselie, plină de oameni care o duceau bine, răufăcătorii de altădată, care nu ezitau să-ți facă felul pentru numai cîțiva bănuți, dispăruseră, așa cum dispăruseră și vizuinele lor de pe malul fluviului.

Trebuia deci să lupt din greu pentru a-mi procura hrana. Sînt însă un vînător înăscut. Zi după zi, am învățat să-i recunosc mai ușor pe ucigași: traficanții de droguri, proxeneții, asasinii care se alăturau bandelor de motocicliști.

Mai mult ca oricînd, eram hotărît să nu beau niciodată sîngele vreunui nevinovat.

Venise în sfîrșit momentul să le fac o vizită vecinilor mei dragi, grupul ce-și spunea „Satan iese-n oraș"!

La ora șase și jumătate seara, într-o sîmbătă caniculară și umedă, am sunat la poarta casei lor. Frumoșii muritori erau îmbrăcați în cămăși de mătase irizate și cu pantaloni mulați pe formele lor perfecte. Se trîntiseră pe canapele și fumau hașiș, înjurînd ghinionul ce se încăpățîna să-i urmărească.

Pletele lungi și mișcările feline îi făceau să semene cu îngerii din Biblie. Își machiaseră ochii și fața, deși era vorba doar de o repetiție. La vederea lor, m-am simțit cuprins de excitare și dragoste: Alex, Larry, și micuța Aspra.

Vreme de cîteva minute parcă ireale, în timpul cărora mi s-a părut că Pămîntul a încetat să se mai învîrtă, le-am dezvăluit cine eram. Cuvîntul „vampir" nu le spunea nimic nou. În galaxia în care străluceau ei, mii de cîntăreți purtau canini artificiali și pelerine negre.

Și totuși, ce straniu mi se părea să dezvălui acest adevăr interzis unor muritori de rînd. În două veacuri, încredințasem taina doar celor hărăziți să devină de-ai noștri. Nici măcar victimelor mele nu le-o spuneam, înainte de a le închide pleoapele pentru vecie.

Și iată că acum o spuneam clar și răspicat acestor muritori tineri și frumoși, anunțîndu-i că voiam să cînt alături de ei și că, dacă aveau încredere în mine, aveam să devenim cu toții bogați și celebri.

Mă priveau fix, cu ochii mijiți. Apoi... rîsetele lor pline de încîntare au răsunat în podul scund și prăfuit.

Am fost răbdător. La urma urmei, de ce n-aș fi fost? Știam că demonul din mine era capabil să imite aproape toate gesturile și sunetele pe care le poate produce o ființă umană. Dar cum puteam să-i conving și pe ei de acest lucru? M-am așezat în fața pianului electric și am început să cînt.

Am imitat, la început, niște arii de rock, apoi mi-am amintit de cîntecele altor vremuri: vechi balade franțuzești, ascunse în cine știe ce cotlon al minții mele, dar niciodată uitate, pe care

le-am adaptat ritmurilor brutale ale muzicii rock. Simţeam cum creşte în mine o primejdioasă împătimire, care ameninţa să-mi tulbure echilibrul. Cu toate acestea, am continuat să apăs pe clapele albe, în timp ce în suflet mi se strecura o ciudată premoniţie. Faptul că superbele creaturi din jurul meu nu-şi dădeau seama de nimic mi-era indiferent.

Mi-era de ajuns să-i văd pe cei trei jubilînd, să simt că adorau această melopee ireală şi dezlînată, să-i aud urlînd, imaginîndu-şi un viitor prosper căci, în sfîrşit, găsiseră elanul de care duceau lipsă pînă atunci.

Şi-au branşat instrumentele la amplificatoare şi am început să cîntăm împreună. Mirosul sîngelui lor şi cîntecele vesele păreau că se amestecă, umplînd încăperea.

Atunci am avut un şoc, pe care nu-l prevăzusem nici măcar în cele mai stranii din visele mele. Un şoc care, la o adică, ar fi fost suficient pentru a mă alunga din universul muritorilor şi a mă face să mă întorc din nou sub pămînt.

Nu vreau să spun cu aceasta că m-aş fi cufundat din nou în somnul cataleptic, dar aş fi putut renunţa să mai fac parte din grupul „Satan iese-n oraş". Aş fi hoinărit orbeşte cîţiva ani, străduindu-mă, prostit, să-mi revin în fire.

Cînd le-am spus că mă numesc Lestat, cei doi bărbaţi - Alex, elegantul şi delicatul baterist, şi fratele său, Larry, mai înalt şi mai blond - mi-au recunoscut numele.

Nu numai că l-au recunoscut ci, mai mult, l-au asociat cu o mulţime de date referitoare la mine, pe care le citiseră într-o carte.

Dealtfel, erau bucuroşi să constate că nu pretindeam a fi un vampir anonim, şi nici contele Dracula. Toată lumea era sătulă pînă-n gît de acesta din urmă. Se extaziau, văzînd că mă prefac a fi vampirul Lestat.

„Mă prefac?", m-am mirat eu.

Surpriza mea exagerată şi accentul meu franţuzesc i-au făcut să izbucnească în rîs.

I-am privit îndelung, încercînd să le citesc gîndurile. Desigur, nu mă aşteptasem ca ei să creadă, din prima clipă, că sînt un vampir, dar unde putuseră ei să citească despre aventurile unui vampir purtînd un nume ca al meu?

Am simţit cum încrederea în mine însumi mă părăseşte. Chiar şi instrumentele muzicale, antenele şi cablurile electrice păreau că mă ameninţă.

„Arătaţi-mi cartea!", am spus.

Era o cărticică ieftină şi ferfeniţită. Coperta îi fusese sfîşiată şi smulsă, iar paginile erau legate cu un fir elastic.

Am simţit un fior de gheaţă supranatural străbătîndu-mă. În cartea pe care o aveam în mînă un muritor convinsese un vampir să-şi spună povestea.

Le-am cerut permisiunea să mă retrag în cealaltă încăpere, m-am întins pe un pat şi am început să citesc. Ajungînd la jumătate, am părăsit casa, luînd cartea cu mine, cu paginile-i rupte. M-am aşezat sub un felinar şi mi-am sfîrşit lectura. Apoi am pus cu grijă volumul în buzunarul de la piept.

În următoarele şapte nopţi nu i-am mai căutat pe cei din grup.

O mare parte din acest timp, am hoinărit pe străzi, prin beznă, călare pe Harley Davidson, în timp ce în căşti îmi urlau, la volum maxim, „Variaţiunile Goldberg" ale lui Bach. Mă tot întrebam: ce-ai vrea, de fapt, să afli, Lestat?

În rest, am studiat cu înverşunare sporită tot ce se referea la rock.

În noaptea goală şi tăcută, auzeam cum cîntă pentru mine vocile cărţii, venite, parcă, de dincolo de mormînt. Am recitit-o, de nenumărate ori. Apoi, pradă unui acces de furie subită, demnă de dispreţ, am rupt-o în bucăţi.

În cele din urmă m-am hotărît.

Am căutat-o pe Christine, tînăra mea avocată.

„Nu vreau să fim doar un grup de succes, ca oricare altul", i-am spus.

„Vreau să devenim atît de celebri, încît vocea şi numele meu să fie cunoscute pînă în cele mai îndepărtate regiuni ale globului".

Calm şi cu inteligenţă, ca orice bun avocat, m-a avertizat cu privire la riscurile pe care le reprezenta o asemenea întreprindere pentru averea mea. Simţeam însă că ideea mea o cucerise.

„Pentru video-clipuri avem nevoie de cei mai buni regizori francezi", am spus. „Găseşte o modalitate de a-i atrage la New York şi Los Angeles. Ne putem permite să-i plătim regeşte. Vom găsi în mod sigur un studio în care să lucrăm. Avem nevoie de cel mai bun director artistic, pentru post-procesarea sunetului. Să coste cît o costa! Important e ca totul să fie astfel organizat încît treaba să se facă în secret, pînă în clipa revelaţiei, cînd discurile şi video-clipurile vor fi lansate concomitent cu cartea pe care am de gînd să o scriu".

Vise despre bogăţie şi putere se învălmăşeau în mintea Christinei în timp ce lua notiţe cu viteză maximă.

La ce mă gîndeam, în timp ce-i spuneam toate astea? La o răzvrătire fără precedent, la o imensă, înfiorătoare sfidare adresată celor de

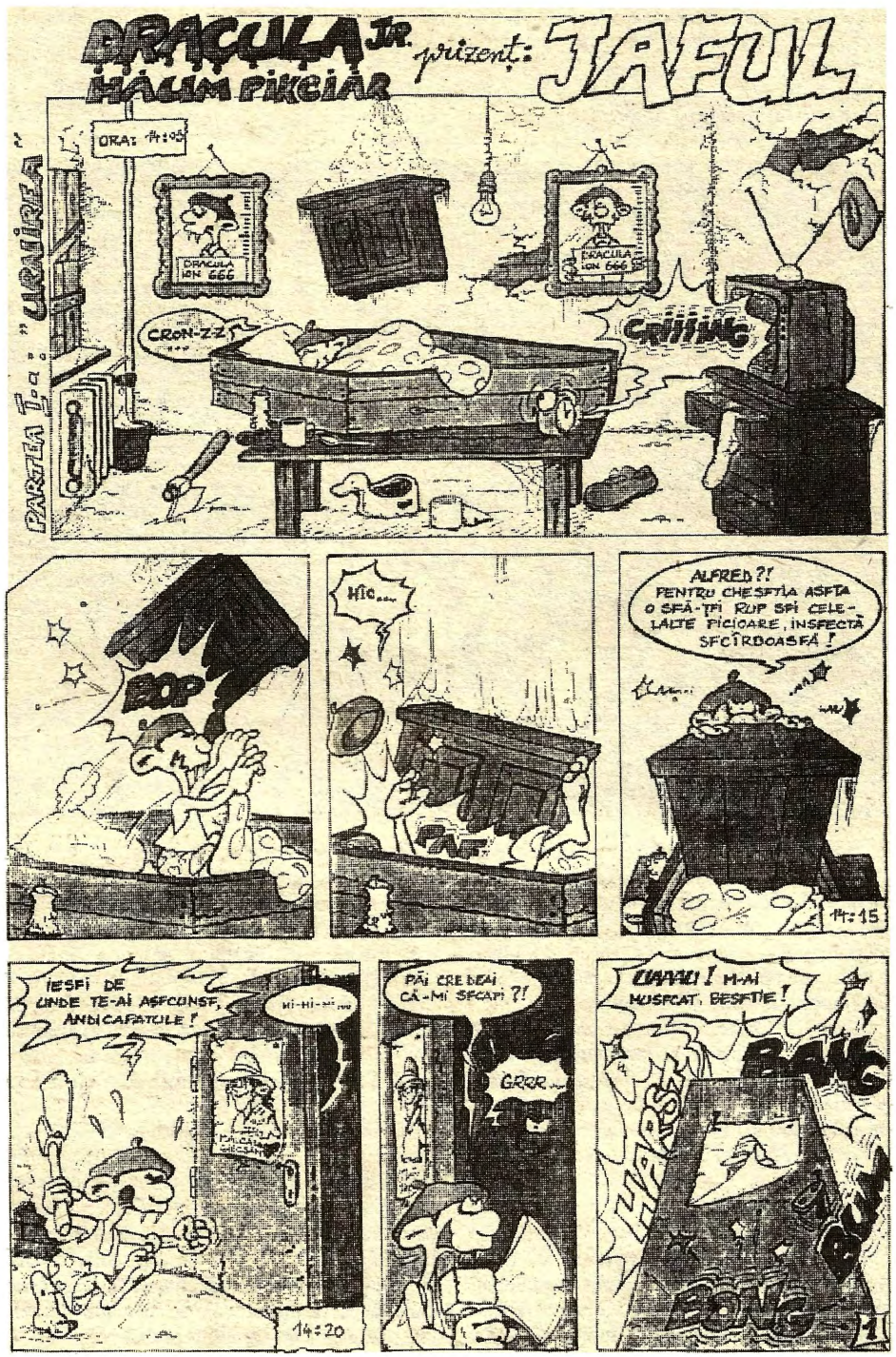

seama mea din întreaga lume.

„Pentru aceste video-clipuri", am continuat, „avem nevoie de cineaşti capabili să-mi împlinească viziunile. Ei vor trebui să depene povestea cărţii pe care o voi scrie. O mare parte din cîntece sînt deja scrise. Va trebui să procuri instrumente de cea mai bună calitate: sintetizatoare, chitări electrice, viori şi cele mai bune instrumente de sonorizare. Restul detaliilor le vom pune la punct mai tîrziu. Costumele de vampiri, modul de prezentare la posturile de televiziune specializate, organizarea primului nostru concert la San Francisco, toate acestea mai pot aştepta. Important, acum, e să pui mîna pe telefon pentru a obţine toate informaţiile de care e nevoie pentru a pune afacerea pe roate".

M-am reîntors la cei din grupul „Satan iese-n oraş" numai după ce am obţinut primele semnături şi am încheiat primele contracte. Am fixat date, am închiriat studiouri şi am schimbat scrisori de angajament.

Apoi, avînd-o alături de mine pe Christine, am închiriat o limuzină monstruoasă precum Leviathanul, pentru scumpii mei Alex, Larry şi Aspra. Aveam la dispoziţie sume de bani fabuloase.

La umbra stejarilor adormiţi de pe o stradă liniştită, le-am turnat şampanie în cupe strălucitoare.

„Pentru Lestat, Vampirul!", am intonat la unison, sub clarul de lună. Acesta era noul nume al grupului şi titlul cărţii pe care voiam să o scriu. Aspra şi-a petrecut braţele-i adorabile în jurul gîtului meu şi ne-am sărutat cu patimă, printre rîsete şi aburi de alcool. Ah, mirosul sîngelui nevinovat!

După plecarea lor, am pornit singur la drum, în noaptea plină de arome îmbătătoare, către St. Charles Avenue, gîndindu-mă la pericolele ce-i pîndeau pe tinerii mei prieteni muritori.

Desigur, primejdia care plana asupra lor nu venea din partea mea. Dar, atunci cînd lunga perioadă a pregătirilor secrete se va fi sfîrşit, ei aveau să rămînă, inocenţi şi neştiutori, în lumina reflectoarelor gloriei internaţionale, împreună cu sinistra şi îndrăzneaţa lor vedetă.

Ei, bine, îi voi înconjura cu bodyguarzi şi tot soiul de alţi trepăduşi. Am să fac tot posibilul pentru a-i apăra de ceilalţi nemuritori. Iar dacă aceştia din urmă rămăseseră aşa cum îi ştiam, nu aveau să riste niciodată o vulgară înfruntare cu forţele oamenilor.

Urcînd bulevardul plin de lume, mi-am protejat privirile cu ajutorul unor ochelari reflectorizanţi. În vitrina unei librării, am zărit un exemplar al cărţii pe care mi-au împrumutat-o prietenii mei, într-o ediţie ieftină, de buzunar.

M-am întrebat cîţi dintre ai noştri remarcaseră această carte. Muritorii nici nu meritau să fie puşi la socoteală, căci ei o considerau o ficţiune. Dar ceilalţi vampiri? Căci, dacă există vreo lege pe care vampirii o consideră sfîntă, aceea spune că *nu trebuie să vorbim muritorilor despre noi înşine.*

Nu avem voie să le transmitem secretele noastre, decît dacă avem de gînd să le încredinţăm Darul întunecat al puterilor noastre. Nu trebuie să dezvăluim numele celorlalţi nemuritori, sau locul unde se află vizuinele lor.

Ori prea-iubitul meu Louis, naratorul acestei cărţi, tocmai asta făcuse. Pe lîngă destăinuirile sale, mica mea indiscreţie faţă de prietenii mei, cîntăreţii de rock, era o joacă de copii. Datorită lui, sute de mii de cititori cunoşteau adevărul. Avusese totuşi bunul simţ de a nu desena harta New Orleansului, indicînd cu precizie locul unde îmi dormeam somnul cataleptic. Ce ştia el despre mine, şi ceea ce avea de gînd să facă nu prea reuşeam să-mi dau seama.

Pentru această încălcare a legii, ceilalţi aveau să-l urmărească. Iar în zilele noastre există modalităţi foarte simple de a distruge un vampir. Dacă Louis mai era, cumva în viaţă, el fusese cu siguranţă alungat de cei asemeni nouă, care deveniseră de-acum o ameninţare cumplită pentru el.

Era, iată, încă un motiv pentru a face să devină celebră cartea şi formaţia de rock purtînd numele lui Lestat, vampirul. Trebuia să-l regăsesc pe Louis şi să-i vorbesc. Acum, după ce avusesem prilejul să citesc versiunea lui despre povestea noastră, mi-era dor de el pînă la suferinţă, mi-era dor de iluziile lui romantice, mi-era dor chiar şi de viclenia lui. Aveam o nevoie acută de prezenţa lui fizică, de nepăsarea sa distinsă, de vocea lui blîndă şi înşelătoare.

Bineînţeles, minciunile pe care le spusese despre mine mă dureau, dar dragostea ce i-o purtam topise orice urmă de ură. Împărtăşiserăm anii sumbri şi romantici ai secolului XIX. Fusese, mai mult decît oricare alt nemuritor, tovarăşul meu.

De-acum nu-mi mai păsa nici mie de vechile reguli.

Aveam să le încalc, rînd pe rînd, pe toate. Grupul meu de rock şi cartea ce aştepta să fie scrisă aveau să-l scoată din umbră nu doar pe Louis, ci pe toţi demonii pe care-i întîlnisem vreodată, iubindu-i sau urîndu-i. Voiam să-i regăsesc pe cei pierduţi, să-i trezesc

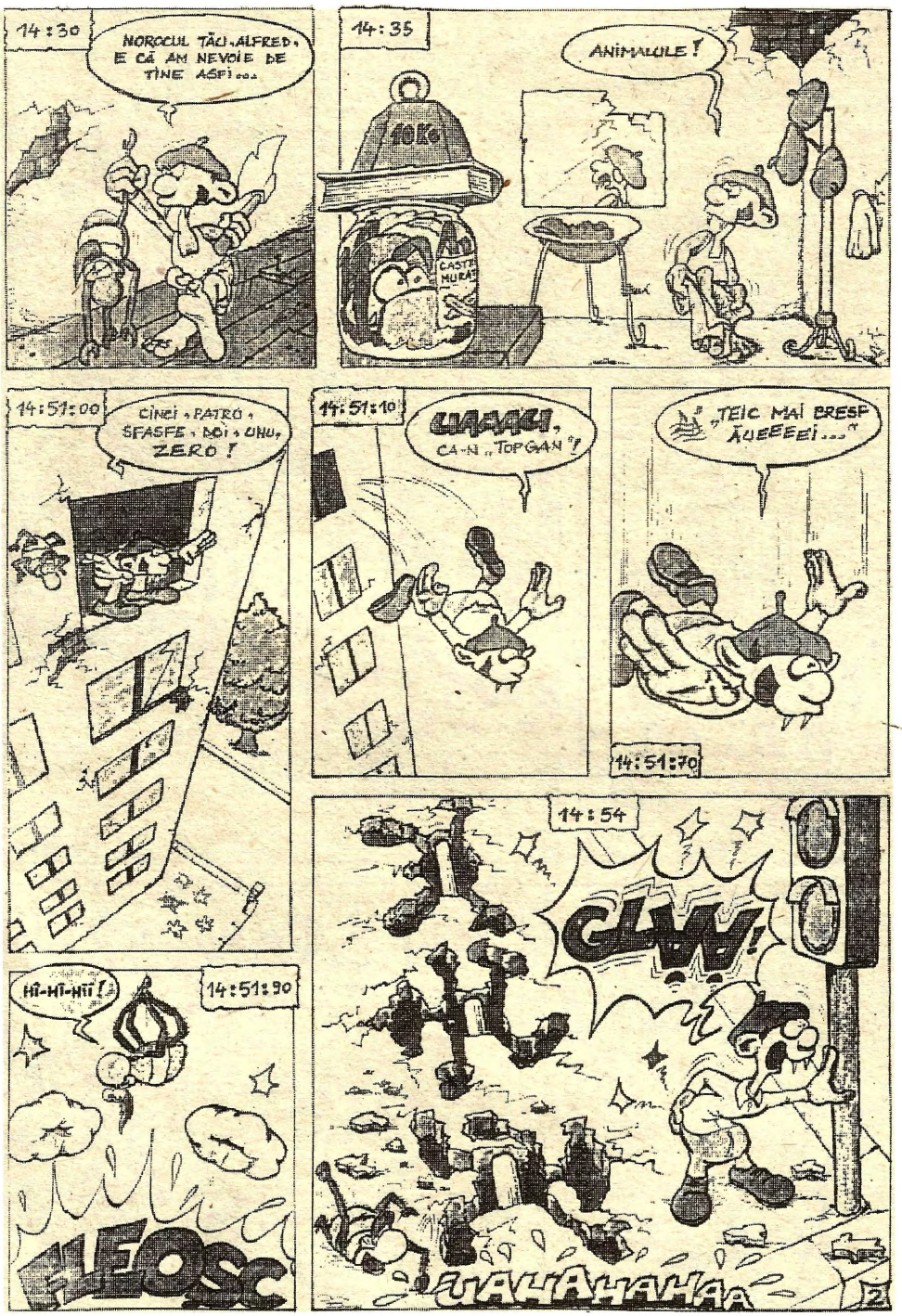

pe cei care dormeau, aşa cum eu însumi mă trezisem.

Debutanţi sau veterani, frumoşi, răi, nebuni şi lipsiţi de inimă, văzîndu-ne clipurile şi ascultîndu-ne muzica, zărind cartea mea în vitrine, aveau să se arunce cu toţii pe urmele mele, ştiind exact unde aveau să mă găsească. Dar veniţi! Veniţi cu toţii la prima mea apariţie în public, la San Francisco! Voi fi acolo.

Toată această aventură mai avea, de fapt, încă un motiv, unul mai periculos, dar cu atît mai delicios, mai nebunesc.

Ştiam că Louis va înţelege. Asta ascundea, de fapt, interviul, spovedania sa. Voiam să le aduc muritorilor la cunoştinţă existenţa noastră. Voiam să o proclam în faţa lumii întregi, aşa cum o făcusem în faţa lui Alex, Larry, Aspra sau a duioasei Christine.

Iar dacă nu voiau să mă creadă, treaba lor! Cu atît mai rău pentru ei, dacă vor lua totul drept artă! După două secole de minciună, eram în sfîrşit vizibil, pentru toţi muritorii. Îmi rosteam numele cu voce tare. Îmi dezvăluiam firea. Eram aici!

Mergeam chiar mai departe decît îndrăznise Louis. Cu toate aspectele ei stranii, povestea lui trecea drept o fantezie. În ochii muritorilor de rînd, nu era cu nimic mai periculoasă decît fuseseră, odinioară, tablourile prezentate pe scena iluminată cu gaz a teatrului Vampirilor, la Paris, în care duhurile rele se prefăceau a fi nişte simpli actori.

Aveam să ies în faţă, în lumina reflectoarelor, în prim planul camerelor de luat vederi. Aveam să-mi întind degetele îngheţate pentru a atinge mii de mîini calde şi avide. Dacă reuşeam, aveam să le trag o sperietură a naibii de serioasă şi, cu puţin noroc, aveam să îi vrăjbesc, conducîndu-i spre adevăr.

Ori, să presupunem - e vorba doar de o simplă presupunere - că atunci cînd cadavrele aveau să apară în număr tot mai mare, cînd cei aflaţi în preajma mea nu se vor putea împiedica să intre la bănuieli, să presupunem că în acel moment, mascarada ar înceta să mai fie o mascaradă, devenind realitate!

Vreau să spun: dacă m-ar crede cu adevărat, dacă vor reuşi să înţeleagă că în această lume mai vieţuieşte încă demonul unor vremuri de mult apuse, vampirul! Ah, ce grandios, ce minunat război ar izbucni!

Am fi recunoscuţi, urmăriţi, vînaţi prin strălucitoarele deşerturi urbane, aşa cum nici un monstru al legendelor n-a mai fost vînat vreodată de către om!

Cum să nu cad în extaz la gîndul acesta? Cum aş putea să cred că această din urmă bătălie nu ar face cît toate primejdiile, chiar dacă s-ar termina cu cea mai înfiorătoare înfrîngere a Istoriei? În clipa distrugerii mele, aş fi mai viu decît am fost vreodată!

La drept vorbind, nu credeam că se va ajunge chiar pînă acolo. Nu speram ca muritorii să creadă în existenţa noastră. Muritorii nu mi-au inspirat niciodată teamă.

Un alt război avea să izbucnească, cel care avea să ne reunească, mai exact cel în care se vor uni cu toţii împotriva mea.

Acesta era de fapt motivul ultim, cel ascuns, al lui Lestat, vampirul. Acesta era jocul pe care îl jucam.

Şi totuşi, cealaltă posibilitate, cea a unei adevărate revelaţii şi a unui dezastru... Pe legea mea, ce diabolic s-ar fi încurcat firele poveştii!

M-am întors în liniştita mea cameră de hotel, în vechiul Cartier Franţuzesc. Am vizionat o casetă cu superbul film al lui Visconti „Moartea la Veneţia". Unul dintre personaje spune, acolo, că Răul este o necesitate. Că el alimentează geniul.

Nu credeam asta. Dar mi-ar fi plăcut să fie adevărat, căci, atunci aş fi putut să fiu doar Lestat, Monstrul. Eu, care joc atît de bine rolul Monstrului! Ah! La naiba!...

Am introdus o dischetă nouă în home-computer şi am început să aştern pe hîrtie povestea vieţii mele.

Traducerea:
Horia Nicola URSU

TURISM SF

Graţie JSF şi participării numeroase a fanilor români la diferite manifestări SF internaţionale, tot mai mulţi fani occidentali sînt interesaţi de SF-ul românesc. Mulţi dintre ei intenţionează să viziteze România pentru a ne cunoaşte ţara, dar şi a afla cît mai multe amănunte despre Vlad Ţepeş sau despre "cum o mai ducem cu vampirii şi Dracula". Pentru aceşti potenţiali vizitatori preţurile practicate de agenţiile de voiaj şi hoteluri sînt prea mari. Luînd în considerare această problemă, m-am gîndit la realizarea unui TRASEU TURISTIC DRACULA la care să participe (ca organizatori şi gazde) mai mulţi fani români pentru un anumit segment al acestui traseu: BUCUREŞTI - CURTEA DE ARGEŞ - BRAŞOV - SIGHIŞOARA. Fanii care locuiesc în zonele respective sau au posibilitatea de a caza eventualii turişti în apropierea acestor puncte ar putea contribui la realizarea acestui proiect. Plata se va face direct de către turist, în bani sau cărţi, reviste SF/F/Horror (la latitudinea fiecăruia, dar în limitele bunului simţ). Primul client este Marcel Baptiste ce va vizita România între 15 iulie-1 august. Persoanele interesate sînt rugate să se adreseze lui N. C. Arlton, str. 1848, bl. 2, sc. B, ap. 9, Tulcea, 8500.

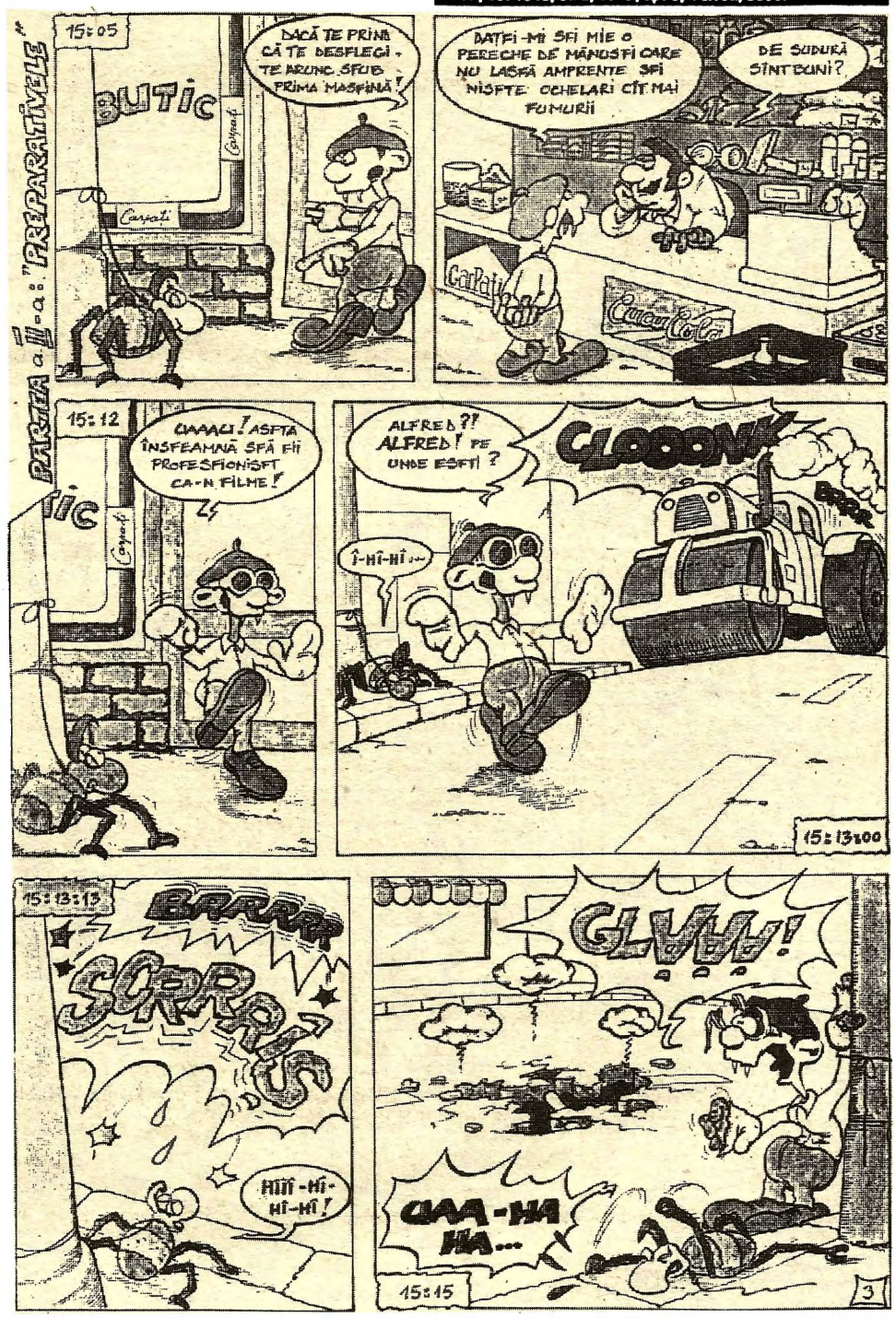

„Frumusețea distrugătoare"
Geraldine și Lamia

Așa cum am arătat în episodul trecut, scriitorii romantici au fost puternic atrași de Evul Mediu, încercînd să reînvie în operele lor evenimente și întîmplări cumplite, stranii, ce au avut loc în vremuri de mult apuse. În viziunea lor aceste evenimente se amestecă cu credințe populare, superstiții și elemente supranaturale, deseori terifiante. Așa procedează S.T. Coleridge (21.10.1772-25.07.1834) și John Keats (31.10.1795 - 23.02.1821), în marile poeme Christabel (1816), tradus parțial în Antologie de poezie engleză, Minerva, București, vol.2, 1981, respectiv Lamia (1820).

Poemul lui Coleridge este o baladă medievală, dar și o poveste de groază prin toate elementele ei esențiale, evocînd eterna luptă dintre bine și rău, dintre instinctul morții și cel al dragostei, instinct pus în evidență de „relația" dintre Geraldine, femeia fatală și Christabel, femeia predestinată pieirii. Christabel, întru totul asemănătoare cu fecioarele persecutate din romanele lui Ann Radcliffe sau M.G. Lewis, se află sub influența nefastă a unei „vrăjitori", personalitatea și voința ei fiind complet anihilate; este vulnerabilă chiar de la început, fiind fără apărare, orfană de mamă, cu un tată bolnav și cu logodnicul plecat în război. Acestea sînt condițiile fizice și psihologice în care are loc întîlnirea ei cu ființa „abandonată" în pădure de un grup de răufăcători, femeia fatală cu brațele și gîtul ca de marmoră, cu o voce moale și dulce, cu picioarele goale și părul plin de nestemate, învesmîntată într-o rochie albă; „invitată" la castel, adevăratul ei caracter este evidențiat de anumite semne externe (cîinele latră prin somn, flăcările se ridică din focul aproape stins din cămin), semne ce prevestesc apariția motivului ochiului de șarpe. Acest simbol esențial al poemului este accentuat de visul bardului Bracy: un porumbel (Christabel - simbolul inocenței) ce este atacat de un șarpe (geraldine - simbolul răului, dubletul animalic al lunii, obstacolul ce trebuie depășit de eroină pentru a învinge) în mijlocul unei păduri, locul real al întîlnirii celor două femei. Visul lui Bracy este legat de noul portret al geraldinei: apariție fermecătoare cu obraji îmbujorați, dar cu o voce șuierătoare ca sisîitul unui șarpe și cu ochii strălucitori ca ai acestuia, ochi pe care văzîndu-l Christabel - deja în transă - nu se mai poate opune influenței lor hipnotice. Apare acum un nou element al povestirii de groază de nuanță supranaturală: bătrînul cavaler (Sir Leoline), ignorînd sfaturile înțelepte ale sfetnicului său (Bracy) își recunoaște fiica adevărată (Christabel) și o acceptă pe cea nenaturală (Geraldine). În poemul lui Coleridge există în orice moment o teroare vagă ce plutește amenințător asupra atmosferei, o teroare de natură exclusiv feminină, avîndu-se în vedere că personajele principale sînt femei. Christabel, întruchiparea purității și inocenței este la fel de frumoasă ca geraldine, această demnă reprezentantă a ceea ce evul mediu numea „sorceress/vrăjitoare", o femeie ce folosea pentru atingerea scopului mijloace exclusiv externe: fascinația ochiului, descîntecul, poțiunile (cf. M. Douglas, Witchcraft, London, 1970). Ca și Lamia, ea este șarpele transformat în femeie, femeia demon, eternul simbol al tentației, victimele sale fiind incapabile să reacționeze împotriva puterilor ei supranaturale, a ochilor ei hipnotici - asemănători cu cei ai echipajului mort din Povestea bătrînului marinar.

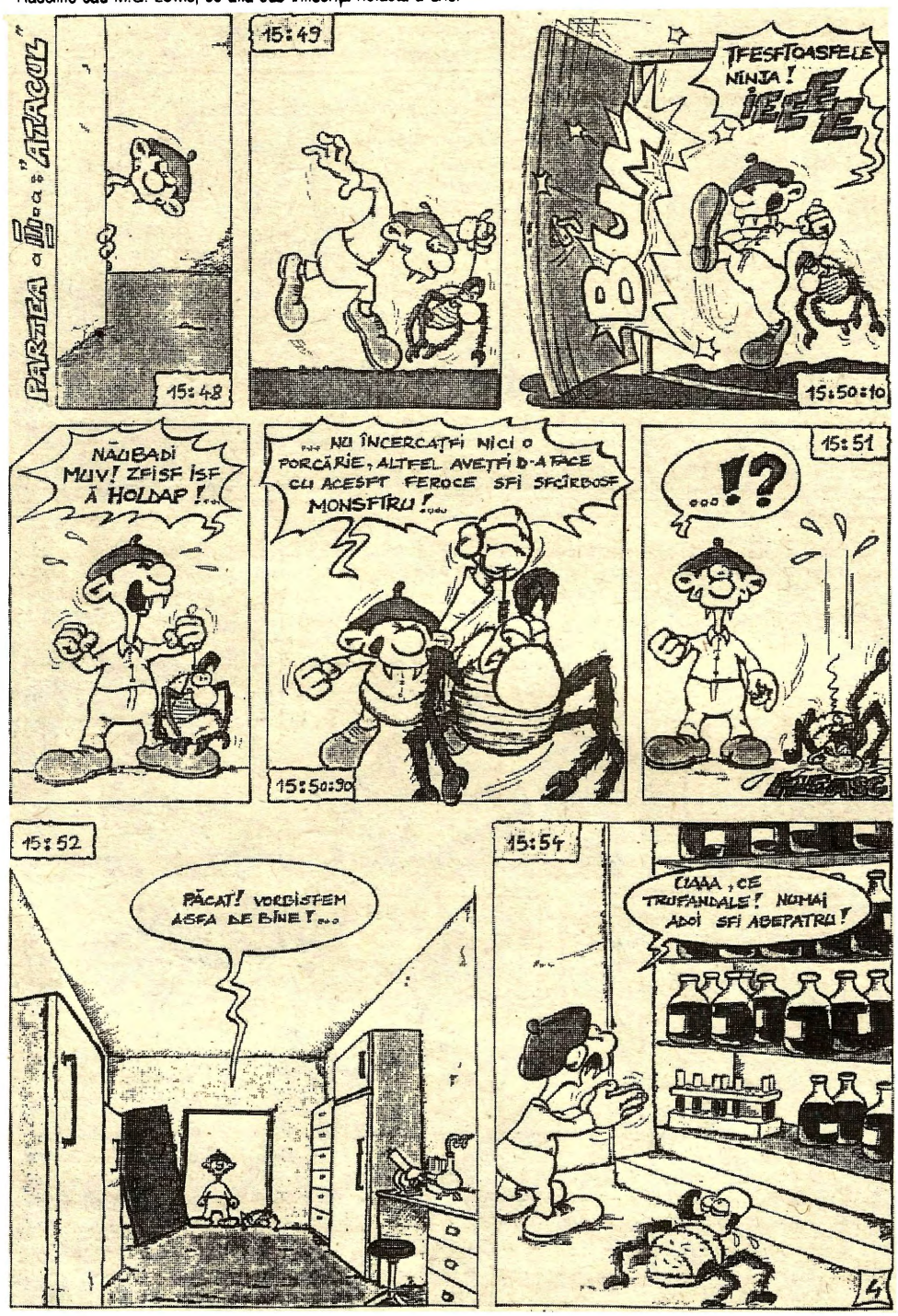

Lamia (în mitologia greacă și latină, o vrăjitoare-șarpe ce se hrănea cu sîngele celor vii) este „nemuritoarea femeie șarpe" (D. Perkins, în W.J. Bates, J. Keats, Prentice Hall, 1964, p.144), întruchiparea imaginară și falsă a femeii ideale la care aspiră orice bărbat. O nouă Circe, ea uimește în special prin straniul amestec de ființă umană și reptilă. Preluînd înfățișarea unei muritoare, Lamia - ființă nemuritoare - își caută prada - bărbatul pe care l-a văzut o singură dată în vis. „Așteptînd" la marginea drumului - Geraldine stătea în pădure - ea îl „atrage" pe Lycius, care, de îndată ce o vede, vrăjit de ochii ei hipnotici, se îndrăgostește de ea dorind s-o păstreze pentru totdeauna; în caz contrar, el ar muri (exact invers procedează Christabel cînd își roagă tatăl să o alunge pe „prietena" sa). Devenind brusc sfioasă Lamia - spre deosebire de Geraldine sau la Dame Sans Merci, din poemul cu același titlu - îl spune că nemuritorii nu pot trăi în lumea lipsită de bucurii a oamenilor de rînd. Deși este gata să renunțe la aspectul ei de „zeiță" pentru a deveni o simplă „femeie" din Corint, ea își păstrează neschimbată adevărata ei natură și puterile ei supranaturale prin care este capabilă, de exemplu, să reducă distanța pînă la Corint de la trei leghe la doar cîțiva pași; astfel, ea rămîne aceeași „pasăre de pradă" ce se agață de „iubitul-trofeu". Ca și în poemul lui Coleridge, o mare importanță o are simbolul ochiului; orbit de strălucirea lui, Lycius vede reflectîndu-se în ei doar Paradisul, nu ladul, cum ar fi fost normal. Numai în timpul ospățului de nuntă, cînd își mută privirea spre mentorul său, imaginea Lamiei începe să pălească; sub căutătura pătrunzătoare a lui Apolonius - ce acționează ca o poțiune, un antidot ce alungă vraja/otrava, sau ca un țăruș ce distruge un vampir (să ne gîndim că Lamia poate fi considerată un strămoș al acestuia) - eroina se transformă, îmbătrînește, intuiția/frica ei vis-a-vis de prietenul lui Lycius dovedindu-se corectă (în poemul lui Coleridge, Geraldine era înfricoșată de mama lui Christabel). Numai că pentru Lycius momentul este fatal; trăind doar pentru realizarea visului său himeric de dragoste, el nu mai poate suporta lumea reală, trebuie să moară, devenind astfel „prada" pe care „iubita" sa o ia cu ea în mormînt; întîlnim aici reversul cunoscutului motiv al lui Lenore: fantoma-bărbat, în cazul nostru fantoma-femeie, ce-și duce fata iubită - acum bătaiul - la moarte. Lycius, devine astfel victima splendidei, dar sinistrei femei-șarpe care, conform credinței vechilor indieni, putea foarte ușor lua aspect uman, trăind printre oameni și stîrnind pasiuni mistuitoare prin frumusețea ei, fără a-și trăda vreodată adevărata ei origine. Și totuși rațiunea, pe de o parte (Lamia), dragostea, puritatea și inocența, pe de altă parte (Christabel), se dovedesc a fi mai puternice decît forțele supranaturale ale Răului. Lamia dispare sub privirea scrutătoare a lui Apollonius, la fel cum s-ar fi întîmplat, fără îndoială - dacă poemul ar fi fost terminat - cu Geraldine în momentul cînd adevăratul logodnic al lui Christabel s-ar fi întors de la război (a se vedea H.D. Traill, Coleridge, MacMillan, London, 1933, p.58).

Aceste două poeme sînt de fapt variante ale motivului femeii frumoase dar primejdioase, aducătoare numai de nenorociri, motiv atît de utilizat în literatura horror modernă. Geraldine și Lamia sînt în esență adevărate întruchipări ale puterii devastatoare și distructive a dragostei; ele sînt frumuseți distrugătoare, „les belles dames sans merci".

(va urma)

F.M. TUDOR

Gabriel BRĂILĂ

REMEMBER-MAN

Premiul pentru originalitate la „ULTIMUL CONCURS SF AL ANULUI '94"

ELINIŞTE ŞI AŞ PUTEA AUZI PERETII CASEI CUM ÎMBATRÎNESC.

N-aş vrea să vină nimeni. Cel puţin nu acum. Nici n-aş oferi o imagine prea plăcută. Corpul meu se încheagă dintr-o masă roz de celule în fermentaţie. Miroase îngrozitor. Ca atunci' cînd se naşte un cadavru. Adorm şi visez cum celulele se structurează potrivit ADN-ului, alcătuind topografia viitorului meu corp.

Au mai trecut trei zile. Baba a închiriat camera alăturată unei perechi. *(Îi aud foarte clar acum datorită aparatul meu auditiv net superior variantelor anterioare.)*

Am început deja să mă tîrăsc pe podele semn indiscutabil al viitoarei disponibilităţi motorii.

Am avut un somn liniştit, nu m-au bîntuit coşmarurile. Altfel cine ştie ce aş fi fost după fiecare trezire.

Cotoroanţa la care stau în chirie ştie că lipsesc vreo săptămînă şi că vărul meu o să vină să locuiască aici. E timp suficient să-mi corectez trupul, eventual să refac anumite porţiuni.

Va trebui să fac curat, se văd peste tot pete şi cheaguri. Mirosul aproape a dispărut. Mă temeam că iar s-ar putea alerta cineva.

Perechea se împacă bine, mi-aminteşte de lucruri care n-ar trebui să le deranjez din îndepărtatul lor echilibru amnezic. Mănînc, spun poveşti, apoi se culcă - un paradis cu plata în rate situat între schimburile la servici şi vizitele la socri.

Mi-am făcut o inimă cam mare. O să trebuiască să lucrez serios la artere şi la sistemul venos.

Învăţ să merg. Nu are nici o importanţă a cîta oară. Totdeauna e pentru prima oară! Nu m-am hotărît încă pentru culoarea ochilor. Probabil negri. Merg elastic prin încăpere dovadă că sistemul locomotor e din ce în ce mai performant. După ce îmi fac rost de o nouă identitate, aş putea trăi ca alergător, nu?

Au apărut iar şoarecii! *(În perioada natală am nevoie de mai multă hrană şi nu de puţine ori am asimilat şi vietăţi respingătoare ca acestea.)* Apariţia lor înseamnă că procesul s-a încheiat. De ce animalele simt că e ceva în neregulă cu mine şi oamenii nu?

Babornita a zis că mă poate găzdui ea pentru că vărul meu a fost un băiat corect, cinstit şi drept, şi la urma urmei de ce n-aş fi şi eu la fel.

Am aprobat şi i-am plătit pe trei luni înainte. A rînjit ca întotdeauna. „Merci!".

I-am întîlnit cînd am coborît la parter. Mergeau îmbrăţişaţi, nici n-au răspuns la salut. Le admir universul etanş în care lumea nu pătrunde decît în chip de decor.

În oraş nu s-a schimbat nimic. Poate doar vremea.

M-a prins ploaia aproape de intrarea într-o librărie. Vînzătoarea era nouă, destul de simpatică. A încercat să mă facă să cumpăr ceva dar n-a reuşit. În schimb s-a ales cu promisiunea unui film, mîine după ce termină serviciul.

Mă dor oasele. O să văd acasă despre ce e vorba. Am cumpărat mîncare. Din păcate e moartă. N-am înţeles ce mă susţine de fapt, componentele proteinice, adipocitele, sau trăirile, amintirile a ceea ce mănînc. Mîncarea moartă nu are trăiri, e goală. E un spaţiu negru, fără personalitate. Poate că viaţa mea nu e decît o remixare a vieţilor mărunte asimilate între timp. Ştiu cum trăiesc şoarecii. Ştiu dinăuntrul lor şi dinăuntrul meu. Ştiu cum trăiesc oamenii.

A cui e vina oare, dacă ea există?

O cheamă Aleena. Numele tipului nu mă interesează. Pe Aleena însă o ştiu!

O ştiu sau o ştiu amintirile mele?

Am schimbat tot soiul de banalităţi. La urma urmei m-au invitat la ei. N-am refuzat.

Baba m-a întrebat dacă nu i-am văzut pisica. De unde naiba să ştiu eu? De altfel nici nu mai poate fi localizată aşa cum s-a dizolvat în mine.

Azi dimineaţă m-am lămurit că a fost o greşeală. Niciodată să nu mănînci succesiv vietăţi a căror minte e antagonică. Cîine cu pisică. Şoarece cu pisică. Trăirile lor conjugate generează spasme psihice. Am eliberat-o din mine azi dimineaţă. Era umedă şi mieuna aproape la fel. Cotoroanţa s-a bucurat.

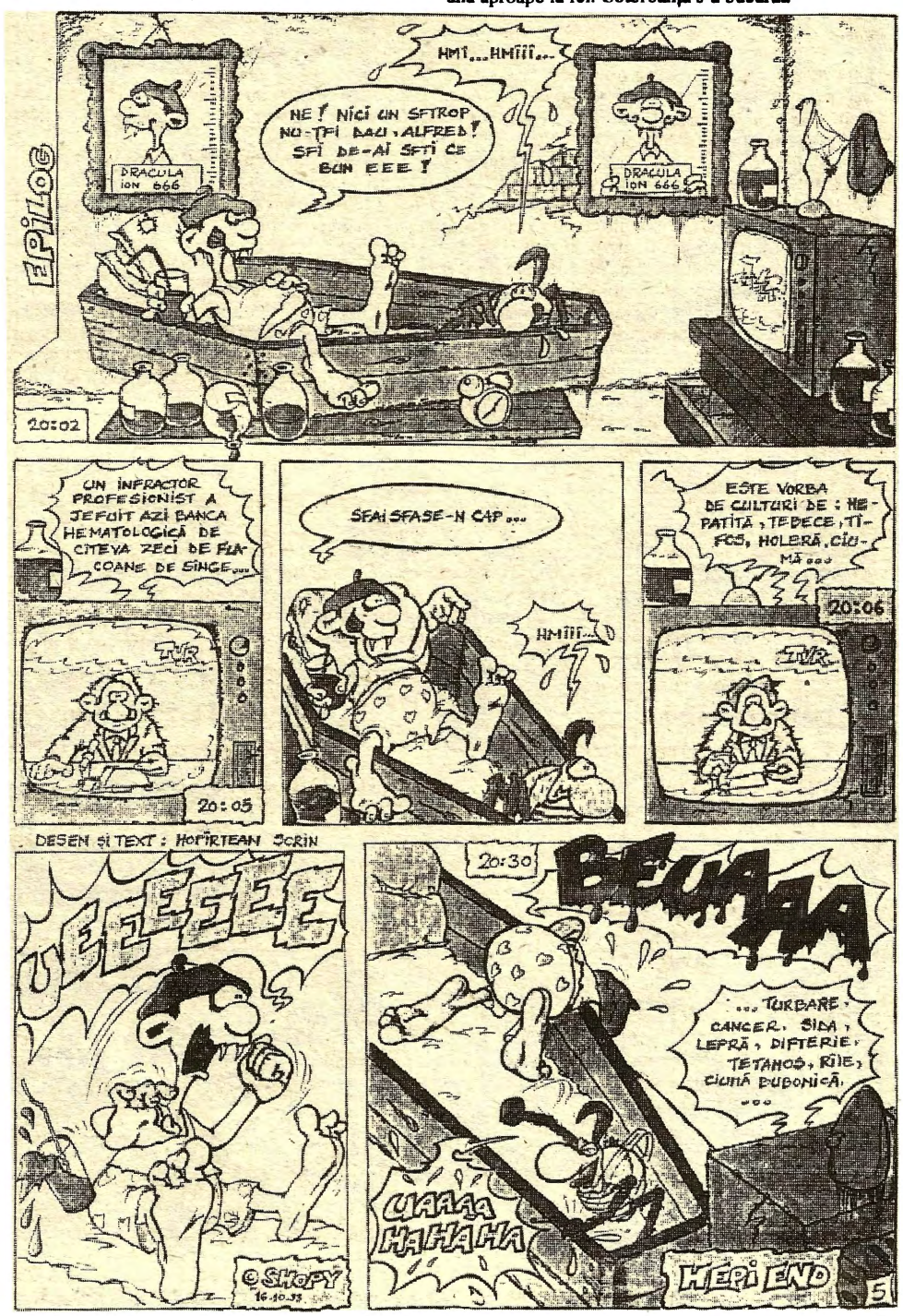

M-am gîndit întreaga zi la Aleena.

Pe stradă m-am ciocnit de unu. Era un tip masiv şi recalcitrant. Cred că un sfert de oră am stat fără cunoştinţă. Mi se-umflase ochiul binişor. Vreo jumătate de ceas a trecut pînă au dispărut semnele. Ar trebui să lucrez puţin asupra lanţurilor de reflexe. Şi cred că n-ar strica nici dacă aş arăta un pic mai solid. O să mă mai gîndesc.

Ieri a fost o zi mizerabilă. Spre seară am reuşit să ademenesc un puşti şi să-l aduc în cameră. Deja îl învăluisem cînd, după un ciocănit modic, Aleena a intrat. Abia am reuşit să-mi trag înăuntru ceea ce-mi ţine loc de stomac. Cred că a rămas foarte surprinsă. Şiroiam de sucuri digestive şi eram gol puşcă.

A bînguit nişte scuze în timp ce ochii i se plimbau de la mine la puştiul anesteziat. Oricum, l-am trezit pe băieţaş şi l-am trimis acasă.

M-a afectat chestia şi n-am dormit deloc. Mi-era şi foame. Alături Aleena şuşotea cu tipul ei. Probabil că va trebui să mă mut de la cotoroanţă.

Mi-am făcut rost de servici. Sînt barman într-o bombă. O să mă şi hrănesc cu pleava umană care se vîntură pe acolo. Pe aceştia oricum nu-i regretă nimeni.

Mă gîndeam la Aleena cînd am fost proiectat de pe parprizul unei Lancia la cîţiva metri mai încolo - sac pîlpîitor de reflexe şi oase rupte. În astfel de situaţii metabolismul intră în faza de urgenţă şi la locul fracturilor, echimozelor şi rupturilor apare o bolboroseală evidentă şi dezgustătoare. Uneori fragmente psihice se autonomizează şi profită de învălmăşeala din mintea mea îmbrăcîndu-şi un corp conform cu ele. Poate şi azi au ieşit din mine tot felul de hibrizi groteşti. Nu prea sesizam ce se întîmpla în afară. Ştiam că sînt întins pe asfalt, contorsionat nefiresc, într-o baltă de sînge. Se strînsese lume destulă. Aveam corpul fierbinte şi carnea se mişca încet reaşezîndu-se după dicteul subconştient al tiparului din memorie. A rezultat un miriapod cu chip omenesc a cărui gură sîngerie gîjîia resturi de cuvinte. M-am deplasat foşgăind din picioare pînă la o canalizare şi dîndu-i capacul la o parte m-am strecurat acolo.

Cînd Aleena mă strigă, dau din coadă şi alerg la ea. Mă mîngîie duioasă pe spinare în timp ce eu caut să o sărut pe faţă. Rabdă un timp apoi mă îndepărtează. *„E vremea masei!"*, spune.

Celălalt corp al meu doarme. Îl bîzîie muştele dar nu se sinchiseşte. A asimilat cîţiva cîini vagabonzi doar într-o săptămînă. S-a îngrăşat şi în curînd o să-mi transfere plusul. N-au fost zile prea bune pentru vietăţile din canalizare.

Cînd voi strînge suficient material o să pot vorbi iar cu Aleena. Dar pentru aceasta îmi trebuie oameni. Acţionez tot mai des ca un adevărat cîine. Sau ca nişte adevăraţi cîini. Dacă voi continua cu abstinenţa umană voi cade în subuman.

Tipul Aleenei trece pe lîngă mine. Îl privesc lung şi încep să urlu iar Aleena se miră, *o, cît e de frumoasă, şi mai taci dracului de javră*, zice baba, dar eu urlu în continuare, pînă cînd un papuc mă loveşte în coaste făcîndu-mă să schelălăi şi să fug într-un colţ. Rămîn acolo cu priviri nefireşti pentru un cîine în timp ce din celălalt capăt al curţii mă scol leneş şi mă duc la vînătoare.

„Mergem la film diseră?" îmă întreabă Aleena?

Nu răspund imediat. Vocea mi-ar tremura şi am nedesluşita senzaţie că acest infinitezimal tremur al vocii m-ar deconspira şi ar face să fişnească şuvoiul unor amintiri atît de apropiate şi atît de străine.

„Ce facem? Mergem?"

„E timpul şi pentru asta, nu?"

„Păi, aşa ziceam şi eu. Cu toate că ar trebui să fiu supărată pe tine!"

„De ce?"

„Ştii şi tu. Ai întîrziat ieri două ore!".

„E pentru ultima oară Aleena!".

E pentru ultima oară Aleena. Tipul ăsta al tău pe care *l-am confiscat* nu ţi-a dat niciodată ceea ce meritai cu adevărat.

Amintirile mă ocupă atît de imprevizibil şi de dureros uneori. La film priveam înăuntrul meu altceva şi o strîngeam prea tare de mînă pe Aleena pentru că m-a întrebat ce am.

„Sînt gelos!"

„Pe cine?"

„Cred că pe mine însumi", i-am zis şi era adevărat.

Nu puteam avea copii. Eu ştiu foarte bine, însă Aleena mă tot bate la cap. Vrea un copil şi insistă să mergem la un control. Ar fi dezastruos. Am avut o discuţie destul de aprinsă.

Aleena, tu nu ştii, nu ai de unde să ştii, dar eu mă cunosc atît de bine, iartă-mă, nu sînt decît o protoplasmă animată de ceea ce au gîndit, cîndva, alţii.

Am mers singur prin ploaie. Era miezul nopţii. Dar greşesc. Niciodată n-am fost singur cu aglomeraţia de făpturi care mişună prin mine.

Mi s-a făcut somn, m-am ghemuit pe o bancă şi am adormit. M-am scurs printre spaţiile băncii aşa că dimineaţa la trezire nu eram decît o coca organică umedă în care se umflau şi plezneau ca nişte băşici feluritele chipuri.

Acasă n-am dat nici un fel de explicaţii pentru lipsa mea. Nici Aleena n-a insistat.

„Ştii, i-am zis, *mai devreme sau mai tîrziu ceea ce iei de la unul de la altul te limitează, te constrînge. Amintirile devin colivii extrapersonale. Nu poţi evada decît într-o singură direcţie".*

Nu cred că a înţeles ce am vrut să-i spun. A avut un somn liniştit. Eu nu am dormit de teamă ca dimineaţa Aleena să nu găsească lîngă ea un mormoloc bolborositor care-i spune că o iubeşte. De mai mult timp nu dorm. Poate pentru că mă aşteaptă un somn fără capăt, ca un tunel în cerc, nu-i aşa?

De cîtva timp trăiesc fără Aleena. N-am plecat din oraş, dar trăiesc în altă parte acum - sînt lucrător la Morgă. Sînt zile în care cei aduşi nu sînt morţi, dar numai eu ştiu asta, iar ei continuă să rămînă morţi. Caroserii goale din care am supt amintirile. La Aleena mă mai gîndesc cîteodată dar mi se pare atît de tîrziu şi de departe încît nu de puţine ori adorm. Cînd deschid ochii deschid ochii Aleenei şi din oglindă mă priveşte somnoroasă Aleena.

Bună dimineaţa Aleena, îi zic.

Bună dimineaţa Aleena, îmi răspunde.

Voi scăpa şi de acest tic e sigur. E o problemă de timp şi de alimentaţie. Oare ce-o fi făcînd Aleena?

Nu mai lucrez la Morgă. Au adus-o acolo într-o duminică. Nu mai semăna deloc cu ceea ce ştiam eu, dar viaţa mai pîlpîia încă în ea. Ce trebuia să fac Aleena? Nu răspunde, doarme încă în mintea mea. I-am făcut loc, i-am dat un spaţiu personal în memoria mea. Nici nu m-am atins de amintirile ei, dar ea refuză să se trezească. Poate că o să fie o zi cînd o să se împace cu starea ei. Dacă nu, deşi pentru ea aş aduce Paradisul în mintea mea, dacă nu o să vrea o astfel de viaţă, atunci o să-i cedez acest corp după ce-l voi modela în forma ei ştiută şi voi rămîne depozitat undeva în biblioteca ei de amintiri. Şi ea o să se gîndească cîteodată la mine.

CÎTEODATĂ ALEENA SE GÎNDEŞTE LA MINE.

Notă: Dacă proza ar fi fost prezentată în această formă şi nu *„la prima mînă"* probabil ar fi luat *Marele Premiu*, dar aşa cum spunea Liviu Surugiu, Gabi se anunţa a fi unul dintre cei mai *„periculoşi"* scriitori. Stilizarea îmi aparţine, o parte din lucrare fiind „măcelărită", altă parte apărînd peste noapte. Sper ca autorul să-şi recunoască, totuşi, textul.

A.Bănuţă

Fişă biografică Tom Cruise

S-a născut la 3 iunie 1962, în Syracuse. Este unul dintre cele mai populare staruri ale timpurilor noastre, în egală măsură apreciat de public şi de critica de specialitate.

Primul rol important l-a jucat în filmul „Taps" (1981). A devenit o garanţie a box-office-ului, capabil să captiveze publicul, odată cu filmul „Rysky Business" (1983). Cel mai popular personaj creat de el s-a dovedit *Maverick Mitchell* din filmul anului '86 „Top Gun".

A jucat alături de *Paul Newman* în filmul lui *Martin Scorsese* „The Color of Money", alături de *Dustin Hoffman* în filmul lui *Barry Levinson* „Rain Man" şi a deţinut rolul principal în filmul lui *Oliver Stone* „Born On The Fourth July".

Filmografie: *„Endless Love", „The Outsiders", „All The Rights Moves", „Legend", „Cocktail", „Days of Thunder", „Far and Away".*

În '89 a obţinut GLOBUL DE AUR, o nominalizare OSCAR, precum şi PEOPLE'S CHOICE AWARD pentru rolul din *„Born On The Fourth Of July"*. În '91 a dobîndit mult rîvnitul AMERICAN CINEMA AWARD pentru realizări deosebite în domeniul filmului.

În mai puţin de 10 ani, filmele în care a jucat au adus peste 1,6 miliarde de dolari, demonstrînd popularitatea actorului peste tot în lume.

Tom Cruise este invitat în România la primul congres mondial „DRACULA"

Într-o conferinţă de presă, ministrul Dan Matei şi-a exprimat dorinţa ca în perioada turului organizat cu ocazia Congresului (sfîrşitul lunii mai) să fie investit cu titlul de *„Cavaler al Ordinului Contelui Dracula"*.

Pentru a intra în rîndurile fanilor contelui sîngeros, suma de circa de *50 de dolari pe an* conferă oricui tainele iniţierii şi posibilitatea de a avansa treptat chiar pînă la rangul de conte sau baron al ordinului.

Lucrările congresului beneficiază de o maximă audienţă internaţională: 15 universităţi din Canada, SUA, şi Europa şi-au desemnat deja reprezentanţii - profesori în ştiinţe umaniste, autori de carte, actori, regizori şi ziarişti.

Printre invitaţi: *regizorul Francis Ford Coppola, actorul Tom Cruise, Constantin Bălăceanu-Stolnici (membru al Academiei Române)*, precum şi o serie de istorici şi cercetători români de marcă.

Vor fi organizate baluri, spectacole şi suprize aferente lumii vampirilor *(execuţii de vrăjitoare, cadavre părăsind sicriele şi mîini stil „Familia Addams").*

Lucrările Congresului vor aduce la lumină istoria reală a Contelui Dracula şi vor merge pe firul legendei, ţesute în jurul voievodului Vlad Ţepeş.

Conducerea MTS consideră această manifestare un prilej de a cîştiga noi pieţe turistice, în special Japonia şi SUA.

Tema Congresului: *„Dracula - mit, legendă şi istorie, reflecţii în artă şi viaţă".*

Organizatorii: *Ministerul Culturii, Ministerul Turismului, Centrul de Studii Umanistice din Santa Barbara - California, Institutul de Etnografie şi Folclor, Institutul de Istorie Militară, Fundaţia „Ethnos", Societatea Transilvană Dracula şi „Bravo Group".*

După „Evenimentul zilei"

Ce mai vedem la TV (25.03.-07.04.1995)

Sîmbătă 25.03.

9.55 Călătoriile lui Gulliver(da) - ANTENA1.

12.25 Un amant ceresc (F-co/r, SUA, 1988) - SAT 1.

14.30 Orizont pierdut (F-a, SUA, 1972) - SAT 1. Cu Michael York, Olivia Hussey, Liz Ullman.

20.05 Doctor Mordrid (SF, SUA, 1992) - ANTENA 1; Regia: Albert Band. Cu Jeffrey Combs, Yvette Nipson, Brian Thompson: (Efecte speciale realizate cu cele mai moderne instalaţii).

21.00 Vacanţe în purgatoriu (F-TV, Franţa, 1992) - TV 5.

22.40 Dr. Jekill prefera riscul (SF-co)-ANTENA 1. Regia: Steno. Cu: Paula Villagio, Enridge Fenech, Gordon Mitchelle.

23.00 Soylent Green (SF, 1973) - TNT. Cu: Ch. Heston.

02.15 Posedatele (H, SUA, 1977) - RTL. Cu: Harrison Ford şi Jammes Farentino.

02.25 Eternitate (F, SUA, 1990) - PRO 7.

02.50 Întoarcerea doctorului X (SF, 1939)-TNT. Cu: Humphrey Bogart.

04.50 Programul Discovery (magazin de scurt metraje: „Sentimentul 109" şi „Omul safir") - SAT 1.

05.00 Hoţii de trupuri (SF, 1962) - TNT.

Duminică 26.03

14.30 Vacanţe la purgatoriu (F-TV/r, Franţa, 1992) - TV5.

Luni 27.03

00.25 T.C. 2000 (SF, SUA, 1993) - PRO 7.

23.45 Cartier Mozart (F, Franţa/Camerun) - TV 5.

Miercuri 29.03

14.30 Cartier Mozart (F/r) - TV 5.

20.00 Invizibilul (SF) - ANTENA 1. (Premieră). Regia. Jack Ersgard. Cu: Brisan Cousins, Jennifer Nash; continuarea filmului „Mandroid", difuzat săptămîna trecută de ANTENA 1.

21.15 Vizitatorii (F, Suedia, 1987) -Pro 7

21.15 Piraţii spaţiului - Space Riders (SF-a, SUA, 1983) - RT2

Joi 30.03

15.20 Factorul Astral - ANTENA 1. Regia: Leslie Parrish. Cu: Elke Sommers, Stephanie Powers.

3.00 Stanley (H) - ANTENA 1. Regia William Grefe. Cu: Chris Robinson, Alex Roco.

Vineri 31.03

22.40 Stăpînul marionetelor II (H) - ANTENA 1. Regia: David Allen (nominalizare pentru Premiul Academiei, pentru efecte speciale). Cu: Elisabeth MacLellan, Colin Bersen, Gregory Welib.

Sîmbătă 01.04

01.50 Manitou (H, SUA, 1977) - SAT 1. Cu: Tony Curtis. Ecranizare a romanului omonim de Graham Masterson. (Ed. Multistar, Piatra Neamţ, 1994).

Duminică 02.04

15.05 Hocus-Pocus (F-co, SUA, 1989) - PRO7.

22.40 Stăpînul marionetelor (III)(H) - ANTENA 1 (premieră). Regia: David de Coteau. Cu Guy Rolfe, Jan Abercrombie.

Luni 03.04

00.00 Dracula (h, SUA, 1979) - RTL2. Cu: Frank Lagella şi Laurence Olivier. Una din ecranizările cunoscutului roman al lui Bram Stoker (Ed. Univers - 1990, 1993); r.4.25.

Marţi 04.04

17.35 A fost odată... cosmosul (da - SF) - 3 SAT.

Miercuri 05.04

21.15 Huston, avem o problemă (a, SUA, 1973) - RTL 2; r.2.35.

00.15 Infernul american (SF, SUA, 1992) - SAT 1.

Joi 06.04

21.15 Prototipul (SF, SUA, 1995) - RTL2. Cu: Christopher Plummer.

21.15 Pisica neagră (F-TV) - 3 SAT. După nuvela omonimă a lui Edgar Allan Poe.

Seriale

Androida/Femeia bionică: Rete4: f.S: 3.00

Călăreţul cu sabie şi şerifii stelelor (da): ANTENA 1; f.S: 8.30

Înapoi în trecut: RTL, f.D: 12.25.

Misiune imposibilă: CANALE 5: f.S: 1.30 şi D. 2.15.

The Monsters (SUA): ARD: f.S: 11.30

Omul din Atlantis (SUA, 1977): PRO7: F.D (26 mar:13.20/r:4.15; 2 apr: 13.00/r4.20)

Războiul lumilor: PRO7: f.MA (28 mar:1.10; 4 apr: 1.05); r.f.J (30 mar: după 3.20; 6 apr:2.55)

Robocop: ITALIA 1: r.f.D: 12.25; M6: F.D: 19.55.

Salutări din lumea cealaltă (SUA, 1990): RTL2: F.J (30 mar: 1.45; 6 apr: 2.35/r:5.40).

Star Trek/Noua generaţie (SUA): TVR1: F.D:17.50

Superboy: ITALIA 1: z (ex.D): 19.10 (ex.V: 19.15); r.aceeaşi zi după ora 3.00; PRO7: f.S. (25 mar: 14.15; 01apr: 14.20).

Superman: PRO7: f.V: 21.15; r.f.L: 3.20.

Time Trax (SUA, 1993): SAT 1: z (ex. S-25 mar şi F.D): 15.55 (ex. S-01 apr: 15.50); r.aceeaşi zi după ora 3 (ex.episoadele de V-24 şi S-01 apr. care se reiau D următoare la 8.35).

Vînătorii din spaţiu (Space Rangers): Pro7: f.V: 20.10; r.f.S (25 mar: 01.30; 01 apr: 01.35).

LEGENDA

SF - Science-fiction); H - Horror; F - Fantastic; a - aventuri; th - thriller; er - erotic; co-comedie; da-desene animate; TV-film de televiziune; s- serial L, Ma, Mi, J, V, S, D - zilele săptămînii; f - în fiecare; z-zilnic; ex.-excepţie; r-reluare.

Remus CERNEA

muzica sferelor (9)

Genialul H. G. Wells este scriitorul care, alături de Jules Verne, Marry Shelley şi Edgar Allan Poe au dat un sens amplu SF-ului din secolul XIX. Prin opere ca „Omul invizibil", „Maşina timpului" şi colecţiile de povestiri, H.G. Wells a dat întreaga măsură a capacităţilor sale dăruind nestemate şiragului literaturii şi culturii SF.

Un alt extraordinar succes al marelui scriitor englez l-a reprezentat „The War of The Worlds" (Războiul lumilor), carte ce imaginează invazia, cu urmări dezastruoase pentru omenire, unor fiinţe inteligente dar nemiloase de pe planeta Marte.

De fapt, ideea este o fărîmă din visul încă viabil de a găsi viaţă şi creaturi extraterestre dotate cu raţiune, care a impulsionat puternic atîtea spirite...

În secolul XIX, pe baza unor observaţii astronomice asupra planetei Marte s-a admis faptul că e locuită de... marţieni. Astronomii raportaseră binecunoscutele dar controversatele canale marţiene care nu ar fi putut avea o altă origine decît cea artificială şi s-a remarcat faptul că cea de-a patra planetă a sistemului nostru solar are calote polare de gheaţă care „primăvara" se topesc parţial. Astfel s-a acreditat ideea că pe „planeta roşie" un popor de ingineri neobosiţi luptă din răsputeri pentru a-şi salva ecosistemul, canalizînd puţinul de apă existent înspre regiunile de necesitate vitală. În urma fotografiilor şi probelor de rocă culese şi analizate de sondele americane Mariner, ideea că pe Marte ar exista viaţă pare a se goli de conţinut. Totuşi, Mariner 9 a transmis şi o stranie fotografie ce pare a ilustra prezenţa pe Marte a unor „construcţii" în formă de piramidă şi a unei sculpturi de mari dimensiuni cu chip uman!?

Trecînd peste aceste consideraţiuni şi „întrînd în pîine" vă recomand cu căldură versiunea muzicală a lui Jeff Wayne a „Războiului lumilor" care încîntă în cel mai înalt grad. Realizată în 1976-1977 şi editată în 1978, această sublimă operă-rock este un dublu album care conţine 12 piese destul de lungi fiecare.

Primul volum, subintitulat „The Coming of the Martians" (Sosirea marţienilor) e pur şi simplu fără cusur de la cap la coadă, aşă că citez toate piesele: *1. The Eve of the War. 2. Horsell Common and The Heat Ray. 3. The Artilleryman and The Fighting Machine. 4. Forever Autumn. 5. Thunder Child.*

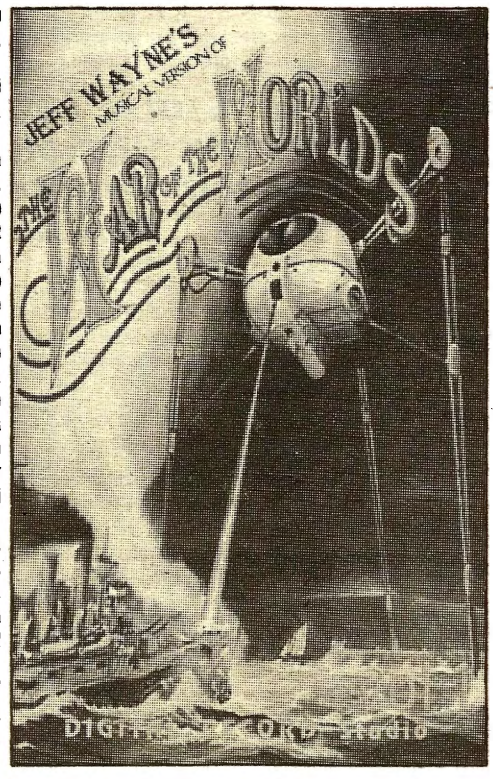

Ele ilustrează teribilele distrugeri cauzate de invadatori, oamenilor ce se încăpăţînează în zadar să opună rezistenţă armată, şi peripeţiile jurnalistului-narator. Acesta este întruchipat audio de cunoscutul actor Richard Burton. Preotul Parson Nathaniel, înnebunit în urma şocului psihic provocat de prăpădul marţienilor, cufundaţi în viziunile-i halucinatorii cu demoni şi Satana, şi Beth, soţia sa - protagoniştii superbei piese *The Spirit of Man* de pe volumul 2, *The Earth Under The Martians (Terra deasupra marţienilor)* - sînt interpretaţi de Philip Lynott şi Julie Covington. Să fie oare vorba de Phil Lynott (decedat prin 1986), leader-ul excelentei trupe heavy-metal *Thin Lizzy* la care a activat cîndva şi celebrul chitarist Garry Moore? Printre cei care au contribuit la desăvîrşirea acestei creaţii muzicale extraordinare, se găseşte şi Justin Hayward, chitaristul legendarei trupe *Moody Blues*.

Minunată... minunată şi piesa *Dead London*, care descrie agonia marţienilor printre ruinele capitalei engleze devenită „oraş al morţilor". Marţienii nu pot fi opriţi de forţele militare ale oamenilor, dar sînt decimaţi de o... bacterie care se dovedeşte a le fi fatală. Acest lucru facilitează renaşterea treptată a civilizaţiei umane.

Psihoza marţienilor a făcut ravagii în 1938 cînd dramatizarea radiofonică a lui Orson Welles după „Războiul lumilor" de H.G. Wells, a panicat, prin măiestria realizării ei, mii şi mii de locuitori ai New-York-ului care au încercat disperaţi să-şi ia ce aveau mai de preţ şi s-o întindă urgent din calea invadatorilor extratereştri. Orson Welles, această personalitate deosebită, unul dintre puţinii oameni declaraţi genii în timpul vieţii, a fost un prieten apropiat al celor din celebra trupă americană de „power-metal" *Manowar*. Pe albumul lor „Fighting the World (1988) vocea lui Orson Welles contribuie substanţial la crearea atmosferei aparte al excelentei piese „Defender" *(Apărătorul)*. În acelaşi an „Manowar" a mai editat un alt album valoros „Kings of Metal". Ultima lor creaţie datează din 1992, fiind opera-rock „The Triumph of Steel", realizată după „Iliada".

P.S. Mulţumiri domnului Alexandru Garbis, patronul magazinului de muzică „Simfonia" (cel de lîngă librăria Eminescu).